

Minister Mołotow zgłosił wniosek o zawarcie austriackiego traktatu państwowego

Posiedzenie konferencji berlińskiej poświęcone trzeciemu punktowi porządku dziennego

(f) BERLIN (PAP). — 12 bm. na kolejnym posiedzeniu konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw przystąpiono do dyskusji nad trzecim punktem porządku dziennego „Sprawa austriackiego traktatu państwowego”. Na posiedzenie przybyła austriacka delegacja rządowa z ministrem spraw zagranicznych Figlem na czele. Posiedzeniu przewodniczył minister Bidault. W czasie posiedzenia złożył oświadczenie min. Figl. Przemówienia wygłosili ministrowie Eden, Mołotow, Dulles i Bidault.

Minister Mołotow zgłosił wniosek o zawarcie traktatu państwowego w sprawie odbudowy niezawisłej i demokratycznej Austrii.

Przemówienie min. Mołotowa oraz sprawozdanie z przebiegu posiedzenia zamieszczamy na str. 2.

Posiedzenie ministrów spraw zagranicznych w ścisłym gronie

(f) BERLIN (PAP). — 12 bm. w pierwszej połowie dnia odbyło się zgodnie z porozumieniem osiągniętym w czwartek, nowe posiedzenie ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw w ścisłym gronie. Ministrów kontynuowali dyskusję nad pierwszym punktem porządku dziennego.

Jak informuje korespondent Reutersa, czterech ministrów spraw zagranicznych postanowiło zebrać się na czwarte posiedzenie w ścisłym gronie — prawdopodobnie w sobotę.

XXI Zjazd KP Białorusi

(f) MOSKWA (PAP). 10 lutego rozpoczął w Mińsku obrady XXI Zjazd Komunistycznej Partii Białorusi. Porządek dzienny obrad obejmuje referat sprawozdawczy KC Komunistycznej Partii Białorusi, referat sprawozdawczy Komisji Rewizyjnej Komuni-

stycznej Partii Białorusi: wybory Komitetu Centralnego i wybory Komisji Rewizyjnej Komunistycznej Partii Białorusi.

Referat sprawozdawczy KC Partii wygłosił sekretarz KC N. S. Patoliczew.

Lud Paryża uczcił 20 rocznicę rozgromienia puczu faszystowskiego

(f) PARYŻ (PAP). W Wielodniowym w Paryżu odbyło się uroczyste zebranie poświęcone 20 rocznicy wydarzeń lutych z 1934 roku. Na zebranie przybyli dziesiątki tysięcy ludzi różnych przekonań politycznych, by uczcić rocznicę zwycięstwa francuskich mas pracujących nad organizatorami puczu faszystowskiego.

Mówcy wskazywali na doniosłe znaczenie wydarzeń lutych z 1934 roku i wzywali do zacieśnienia jednolitości działań mas pracujących w walce o taką politykę Francji, która odpowiedziałaby interesom narodu w tym kraju. Potępił on decyzję władz policyjnych, które wydały zakaz zorganizowania demonstracji w dniu 14 bm.

Na cześć II Zjazdu PZPR

786 TYS. M. TKANIN PONAD PLAN

WROCLAW (kor. wt.). W Bogatynskich Zakładach Przemysłu Bawełnianego przeprowadzono gruntowną reorganizację parku maszynowego. W poszczególnych oddziałach ustawiono maszyny jednego typu i szerokości. Po przeprowadzeniu tej reorganizacji zwiększyła się ilość robotników obsługujących równocześnie wiele warsztatów.

Obróbce na jednego tkacza przypada w BZPB prawie 6 krotnie obsługiwanych.

Wielu tkaczy pracuje na większej ilości krośnię.

Np. Zuzanna Krosnowska pracująca na 8 krośnach wyrobiła średnio około 130 proc. normy produkując jednocześnie tkaniny wysokiej jakości.

W wykonywaniu i przekraczaniu norm pomogło załóżenie

BZPB podjęcie apelu Morawskiego.

W ciągu trzech lat przy tej samej ilości krośien produkcja tkanin w BZPB wzrosła o 43,8 proc.

Ostatnio znacznie poprawiła się w BZPB jakość produkcji. Prawie 300 tkaczy tego zakładu podjęło apel Wiktora Sajdy. W styczniu br. tkalnie dały 103 proc. pierwszego gatunku w stosunku do planowanej ilości, a wykańczalnia 105 proc.

W czynie przedzjazdowym robotnicy Bogatynskich Zakładów Przemysłu Bawełnianego realizując zobowiązania dały państwu 426 tysięcy metrów tkanin ponad plan.

Na podstawie dodatkowych podjętych zobowiązań załoga zakładów ma dać ponad plan w I kwartale br. — 360 tysięcy metrów tkanin. J. N.

Plenarne posiedzenia komitetów wojewódzkich PZPR

W dalszym ciągu odbywają się plenarne posiedzenia komitetów wojewódzkich PZPR, poświęcone aktualnym zadaniom wojewódzkich organizacji partyjnych w pracy na wsi.

Na posiedzeniu plenarnym KW PZPR w Opolu referaty poświęcone omówieniu osiągnięć i braków w pracy partyjnej na wsi opolskiej wygłosił sekretarz KW tow. Nowak i kierownik wydziału rolnego KW tow. Dziekan. W obradach uczestniczył członek KC tow. Gede. Plenum KW PZPR w Koszalinie wysłuchało i przedyskutowało referat sekretarza KW tow. Rygliszyna, który omówił zagadnienia gospodarki rolnej na terenie województwa i kroki podjęte w kierunku dalszego jej rozwoju po IX Plenum KC PZPR. W dyskusji zabrał głos zastępca członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Matuszewski. Na posiedzeniu plenarnym KW PZPR w Olsztynie referat poświęcony omówieniu dotychczasowego przebiegu realizacji uchwał IX Plenum KC PZPR na wsi olsztyńskiej wygłosił sekretarz KW tow. Dochnik.

Towarzysz Bierut przyjął prezesa Naczelnej Rady Spółdzielczej

(f) 11 bm. Prezes Rady Ministrów przyjął w Belwedrze pałowym wybranego prezesa Naczelnej Rady Spółdzielczej Edwarda Droźniaka.

(PAP)

Uchwała Prezydium Rządu w sprawie wiosennej kampanii siewnej

Prezydium Rządu podjęło ostatnią uchwałę w sprawie przeprowadzenia wiosennej kampanii siewnej.

Nadchodzące siewy wiosenne — stwierdza uchwała — wstępnie — winny stać się wielką kampanią, która ułatwi realizację programu podniesienia produkcji rolnej, zgodnie z uchwałami IX Plenum KC PZPR i Rządu. Wzrost aktywności mas pracujących chłopów i zwiększona pomoc Państwa Ludowego winny być wykorzystane dla zdecydowanej i lepszego niż dotąd zorganizowanej walki o wzorowe przeprowadzenie prac wiosennych i siewu. Od wyników przygotowań i pracy w tym okresie chłopów gospodarujących indywidualnie, spółdzielczo, robotników PGR i całej służby rolnej zależy w dużym stopniu wykonanie zadań w dziedzinie rozwoju produkcji rolnej.

Dla wykonania tych zadań trzeba dążyć przede wszystkim do zasilania wszelkich nadających się do uprawy gruntów ornych oraz wzmożenie wysiłku zmierzającego do uzyskania wysokich plonów.

Dla należytego przygotowania wiosennej kampanii siewnej należy w pełni wykorzystać najbliższe tygodnie, w tym czasie trzeba przede wszystkim:

zawieszczyć wszystkie odłogi oraz inne ziemie niezagospodarowane, zawrzeć umowy na ich użytkowanie, przygotować terminowo dobrze wyremontowane maszyny i narzędzia, zaopatrzyć się w paliwo, smary i części zamienne.

Celem okazania pomocy chłopom gospodarującym indywidualnie — zawczasu należy ustalić plany pomocy sąsiedzkiej w ścisłym powiązaniu z pracą maszyn gminnych ośrodków maszynowych, zapewnić terminowo zaopatrzenie w nawozy sztuczne i kwalifikowane ziarno siewne.

W spółdzielniach produkcyjnych trzeba właściwie rozplanować zasiewy, zawrzeć umowy z POM-ami.

Trzeba także rozwinąć szeroko propagandę w zakresie stosowania nowoczesnych postępów zabiegów agrotechnicznych, rozwinąć inicjatywę mas i nadać jej odpowiednie formy organizacyjne.

Operatywne kierownictwo kampanii siewnej winny objąć prezydium rad narodowych, odpowiedzialne za całość przygotowań i przebieg kampanii na terenie ich działalności.

Zagospodarowanie odlogów i innych niewykorzystanych gruntów ornych

W niektórych rejonach duże areale użytków rolnych nie są jeszcze zagospodarowane. Prezydium niektórych rad narodowych nie posiadają dotychczas dokładnego rozczarowania ośrodków maszynowych, zapewnić terminowo zaopatrzenie w nawozy sztuczne i kwalifikowane ziarno siewne.

Prezydium rad narodowych winny zwrócić szczególną uwagę na organizację zespołów uprawowych oraz otoczyć opieką istniejące i powstające zespoły uprawowe, zapewniając im pomoc POM i GOM oraz opiekę agrotechniczną i ułatwiając zaopatrzenie w kredyty, nawozy i ziarno siewne.

W porozumieniu ze związkami zawodowymi należy najpóźniej do 15 marca br. przekazać ludności pracującej niezagospodarowane grunty podmiejskie z przeznaczeniem na ogródki działkowe.

W związku z prowadzoną akcją osiedleńczą, wszystkim nowoosiedlonym należy udzielić takiej pomocy, by mogli zaopatrzyć się w ziemię, przydzielenie gruntów w okresie siewów wiosennych. W szczególności należy zabezpieczyć im pierwszeństwo w korzystaniu z maszyn POM i GOM, zaopatrzenie w ziarno siewne i kredyty.

Remonty i przygotowanie maszyn

Remonty w wielu zakładach TOR, POM i PGR w br. są oóźnione i przebieg ich jest niezadowalający. Zarządzą się również, podobnie jak w latach poprzednich, wypadki niesławnej jakości remontów i niewłaściwego rozmieszczenia maszyn.

W związku z tym Prezydium Rządu zobowiązują odpowiednio ministerstwa, aby zabezpieczyły w TOR, POM i PGR całkowite zakończenie remontów i skontrolowanie ich jakości do 10 marca br. w województwach południowych i centralnych, a do 20 marca br. w województwach północnych. Dyrekcje POM i PGR powinny co 10 dni analizować przebieg prac remontowych.

Dla wykonywania doraźnych remontów podczas przebiegu akcji siewnej będą zorganizowane odpowiednie zaopatrzone ruchome grupy remontowe spośród personelu fachowego TOR, POM i PGR.

Po zapewnieniu pełnej i terminowej obsługi spółdzielni produkcyjnych i zespołów uprawowych, zostaną zorganizowane specjalne brygady traktorów i maszyn.

Przygotowanie materiału siewnego

Pomimo znacznej produkcji kwalifikowanego materiału siewnego, wiele gospodarstw rolnych się dotychczas nie przygotowało do siewu.

PGR-y oraz spółdzielnie indywidualne gospodarstwa produkcyjne powinny zakończyć dostawy oraz przygotowanie materiału siewnego przed 5 marca br.

Uchwała zaleca zorganizowanie wymiany nasion gromadami. Sprawdzany w terenie plan wymiany, ustalając doświadczenia i odbiorców, powinien

być opracowany nie później niż do 1 marca br.

Przy GOM-ach i GS-ach uruchomione zostaną punkty zaopatrzenia nasion, zaopatrzone w niezbędną ilość zapraw.

Kontraktacja i zasiewy roślin przemysłowych

Pomimo poprawy warunków kontraktacji ważniejszych roślin przemysłowych, zawieranie umów nie rozwija się należyście. W celu wykonania planu zasiewów roślin przemysłowych należy, jak podkreśla uchwała, zakończyć kontraktację przed rozpoczęciem wiosennej kampanii siewnej. Szczególna uwaga powinna być zwrócona na wykonanie planów kontraktacji i terminowych zasiewów roślin włókniastych i oleistych.

Należy wykorzystać możliwości

Baza paszowa

Plony roślin pastewnych z powodu niedopowiedniej agrotechniki są stosunkowo niskie. Niedostateczne są też powierzchnie, przeznaczone pod zasiewy wartościowych roślin pastewnych, jak kukurydza, strączkowe pastewne, lucerna, konopina oraz pod okopowe pastewne.

Należy przeprowadzić wiosenną kampanię siewną na decyzję w poważnym stopniu o wielkości produkcji pasz w bież. roku, stworzyć warunki dla rozwoju hodowli w roku 1954 i podstawy dla jej dalszego rozwoju w 1955 r.

Zaopatrzenie w nawozy sztuczne

W roku ubiegłym popełniono szereg błędów w zaopatrzeniu rolników w nawozy sztuczne oraz w wykorzystaniu nawozów. Mechanicznie dzielono nawozy sztuczne na gromady i niesłusznie rezerwowano je dla niektórych odbiorców. Spowodowało to nieterminowe wykonywanie nawozów sztucznych a niecierpiącym nawet pozostawanie fermentować.

W nadchodzącej kampanii siewnej prezydium rad narodowych winny dopełnić sprawne dystrybucji nawozów sztucznych i wapnia przez spółdzielczość samopomocową oraz kierowania w maksymalnym

stopniu dostaw wagonowych nawozów sztucznych bezpośrednio do spółdzielni produkcyjnych dla uniknięcia zbędnych przeładunków.

Z uwagi na zwiększenie ilości nawozów azotowych i ich znaczenie dla zwiększenia produkcji żył, służba rolna rad narodowych i agronomowie POM winni rozwinąć szeroką propagandę właściwego stosowania nawozów saletrzanych dla nawożenia poglównego. Należy dopełnić wczesnego zaopatrzenia gospodarstw rolnych w nawozy saletrzane, aby umożliwić ich zastosowanie w momencie ruszania oziminy.

Agrotechnika w wiosennej kampanii siewnej

Zasiewy oziminy przeprowadzono w roku ubiegłym w dość pomyślnych warunkach. Długa jesień umożliwiła wykonanie orki przedwiosennej na znacznej części powierzchni przeznaczonej pod zasiewy roślin jarych. W związku z tym dobiegają urodzaj 1954 r. zależy teraz od właściwej agrotechniki w wiosennej kampanii siewnej i należytego przeprowadzenia wszystkich prac pielęgnacyjnych.

W celu przeprowadzenia kampanii siewnej na wysokim poziomie agrotechnicznym należy zapewnić przede wszystkim staranne przygotowanie roli oraz wykonanie siewów w najkorzystniejszych terminach. Służba rolna rad narodowych i agronomowie POM zobowiązani są do kontrolowania jakości dokonywanych prac uprawowych, szczególnie w spółdzielniach produkcyjnych.

Prezydium rad narodowych w okresie siewów wiosennych winny zabezpieczyć jak najszybciej przeprowadzenie podstawowych zabiegów agrotechnicznych w zastosowaniu do warunków miejscowych i potrzeb roślin uprawnych, jak np. odprawianie nadmiaru wód z pól, wczesne łokowanie roli, terminowe bronowanie oziminy, powszechne stosowanie siewu rzędowego, wszechstronne niszczenie chwastów, walka z chorobami i szkodnikami roślin itp.

Szczególna uwaga służby rolnej rad narodowych i agronomów POM winna być zwrócona na właściwą agrotechnikę przy zagospodarowaniu odlogów.

Prezydium powiatowych rad narodowych winny zapewnić wykonanie planu nowoprowadzonych metod agrotechnicznych w spółdzielniach produkcyjnych, uwzględniając przede wszystkim następujące zabiegi: sadzenie kwadratowe gniazdo-wo ziemniaków oraz sadzenie kwadratowe innych roślin okopowych; siew krzyżowy roślin zbożowych; wysiew superfosfatu granulowanego razem z ziarnem w tych spółdzielniach produkcyjnych i gospodarstwach państwowych, którym ten rodzaj superfosfatu zostanie dostarczony.

Agronomowie POM przeinstruują spółdzielców o stosowaniu właściwego wykonania tych zabiegów zapewniających osiągnięcie wyższych urodzajów.

Służba rolna winna również ustalić zawczasu gromady i gospodarstwa indywidualne, w których po uzgodnieniu z właścicielami i ich przetransowaniu będą te zabiegi stosowane praktycznie.

Pomoc rad narodowych dla gospodarstw indywidualnych

Prezydium rad narodowych winny okazać chłopom gospodarującym indywidualnie efektywną pomoc w przygotowaniu i przeprowadzeniu wiosennej akcji siewnej.

W szczególności winny one czuwać nad właściwym wykorzystaniem środków przeznaczonych przez państwo dla gospodarstw indywidualnych, szybko reagować na wszelkie braki i niedociągnięcia w terenie, wykazywać maksymalną inicjatywę i operatywność w usuwaniu powstających trudności.

W związku z poważnymi zadaniami w wiosennej kampanii siewnej i dla stworzenia właściwych form organizacyjnych w pracy aktyw gromadzkich nad podniesieniem produkcji rol-

darowania wszystkich gruntów ornych.

Komisje gromadzkie winny opracować wspólnie z gromadzkim pełnomocnikiem GOM marszrutę oraz kolejność wypożyczania maszyn GOM w ścisłym powiązaniu z gromadzkimi planami pomocy sąsiedzkiej.

W celu uwzględnienia w planach pomocy sąsiedzkiej istotnych potrzeb przede wszystkim małych, bezkonnnych gospodarstw i uniknięcia dotychczasowego mechanicznego ustalania tych planów bez skoordynowania z wypożyczaniem maszyn przez GOM, prezydium powiatowych rad narodowych winny wnikliwie analizować te plany, uzgodnione z planami działalności GOM i zatwierdzać je na posiedzeniach prezydium gminnych rad narodowych, winny też zorganizować kontrolę wykonania planów pomocy sąsiedzkiej przez komisje rolnictwa i leśnictwa gminnych rad narodowych przy aktywnym udziale komisji gromadzkich.

Prezydium gminnych rad narodowych winny zorganizować do 10 marca br. zebrania gromadzkie dla omówienia zadań kampanii siewnej. M. in. należy na nich omówić plany pomocy sąsiedzkiej, ustalone przez komisje gromadzkie oraz sprawy wykorzystania maszyn winny wnikliwie analizować te plany, uzgodnione z planami działalności GOM i zatwierdzać je na posiedzeniach prezydium gminnych rad narodowych, winny też zorganizować kontrolę wykonania planów pomocy sąsiedzkiej przez komisje rolnictwa i leśnictwa gminnych rad narodowych przy aktywnym udziale komisji gromadzkich.

Prezydium rad narodowych oraz POM-y ciągle jeszcze za słabo wnikają w gospodarkę spółdzielni produkcyjnych i za mało opiekują się nimi. Wraża się to między innymi w niedostatecznej analizie sprawozdań rocznych, słabej pomocy w opracowywaniu planów gospodarczych i niedostatecznej pomocy w organizacji produkcji.

W nadchodzącej kampanii siewnej prezydium powiatowych rad narodowych i POM-y winny okazać skuteczną pomoc spółdzielniom produkcyjnym przede wszystkim w opracowaniu planów zasiewów, zawarciu w terminie umów z POM i ustaleniu harmonogramów prac, wyremontowaniu własnych maszyn i sprzętu rolniczego. Powinny też przyszłe spółdziel-

Państwowe gospodarstwa rolne

Oprócz aparatu Ministerstwa PGR, również prezydium rad narodowych zobowiązane są do stałej kontroli przygotowania i przebiegu kampanii w gospodarstwach państwowych. Powinny one zwracać uwagę szczególnie na bezwzględne zaopatrzenie ośrodków, wysłanie nasion do czyszczenia oraz próbek materiałów kwalifikowanych do stacji oceny nasion, na pełne i terminowe zaopatrzenie w materiał siewny własnych gospodarstw oraz spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw indywidualnych, przygotowanie parku maszynowo-tractorowego i zaopatrzenie się w smary, paliwo, części zamienne i inne materiały. Powinny też dopełniać właściwego przeprowadzenia zasiewów ze zwróceniem szczególnej uwagi na plan rezerwy nasion roślin włókniastych, oleistych i pastewnych oraz terminowe wykonanie wszystkich zabiegów pielęgnacyjnych.

Przygotowanie kadr i ich szkolenie

Służba agronomiczna nie zawsze udziela dostatecznie efektywnej pomocy chłopom gospodarującym indywidualnie i spółdzielniom produkcyjnym. Agronomowie za mało pracują w terenie w okresie przygotowań oraz podczas przebiegu kampanii siewnej, zaś kierownicy akcji w wielu wypadkach nie mają charakteru konkretnego.

Toteż uchwała Prezydium Rządu poleca dokładnie zapoznać służbę rolną ze sprawami związanymi z wprowadzaniem nowoczesnych zabiegów agrotechnicznych.

Uchwała podkreśla konieczność zabezpieczenia niezbędnych kadr traktorzystów i mechaników w POM i PGR 60 proc. traktorzystów powinno być przeszkolonych do końca lutego, a reszta nie później niż do 20 marca br.

Współzawodnictwo podczas wiosennej kampanii siewnej

Rozwijające się współzawodnictwo i podejmowanie wzajemnych zobowiązań z okazji II Zjazdu Partii przez chłopów pracujących, spółdzielców, założycieli ośrodków maszynowych i gospodarstw państwowych i gromad, winno być realizowane w konkretnym oparciu o konkretną pomoc z strony służby rolnej oraz kierownictwa ośrodków maszynowych i gospodarstw państwowych.

W związku z olbrzymim znaczeniem współzawodnictwa jako wyrazu aktywności politycznej i patriotyzmu mas, jako ważnej dziedziny podniesienia produkcji rolnej i wykorzystania rezerw — rady narodowe, organizacje społeczne, ZSCh,

6 marca — dniem sprawdzenia gotowości

W końcowej części uchwały Prezydium Rządu szczegółowo omawia zadania organizacyjne rad narodowych, związane z przeprowadzeniem tegorocznej wiosennej kampanii siewnej.

Podkreślając znaczenie pełnego przygotowania całego rolnictwa do wykonania w kampanii wiosennej zadań postawionych przez Partię i Rząd, uchwała ustala dzień 6 marca jako dzień powszechnego sprawdzenia przygotowań do wiosennej kampanii siewnej.

(PAP)

Austriacki traktat państwowy powinien zabezpieczyć niezawisłość Austrii i umocnić bezpieczeństwo w Europie środkowej

Oświadczenie ministra Mołotowa

(f) BERLIN (PAP). 12 lutego br. minister W. M. Mołotow złożył na konferencji czterech ministrów spraw zagranicznych oświadczenie następującej treści:

Rząd radziecki przywiązuje wielką wagę do niezwłocznego uregulowania kwestii austriackiej.

Zawarcie traktatu państwowego z Austrią, w myśl osiągniętych uprzednio porozumień czterech mocarstw w sprawie a tytułów projektu traktatu państwowego z Austrią, doprowadzi do odbudowy wolnego i niezawisłego państwa austriackiego. Takie rozwiązanie problemu Austrii leży w interesie utrwalenia pokoju w Europie i odpowiada jednocześnie zadaniom zapewnienia narodowi austriackiemu jego praw narodowych.

Rząd radziecki uważa, że nienormalna jest sytuacja, w której na przestrzeni siedmiu lat toczą się rokowania w sprawie zawarcia traktatu państwowego z Austrią, a mimo to porozumienie dotychczas nie zostało osiągnięte.

Jak wiadomo, trzeba było przesłać dwóch lat, żeby uzgodnić w 1949 roku artykuły traktatu państwowego z Austrią dotyczące byłych aktywów niemieckich, chociaż postanowienia projektu traktatu w tej sprawie odpowiadały w całej rozciągłości uchwałodawczym i politycznym poglądom państwa radzieckiego, jak również innym czterech państwach.

Separatystyczny projekt „skróconego traktatu” był nie do przyjęcia

W marcu 1952 roku rządy USA, Anglii i Francji nieoczekiwanie wysunęły tzw. projekt „skróconego traktatu”, przygotowany przez nich w sposób separatystyczny bez udziału Związku Radzieckiego. I tutaj doszło widocznie do głosu natchnienia w ostatnich czasach przyzwyczajenia do akcji separatystycznej.

Niespodzianką było to, że również rząd austriacki, czynnie popierał ten nowy projekt, sprzeczny z uzgodnionymi dawniej decyzjami czterech mocarstw i z poprzednim stanowiskiem Austrii. Tak więc, również rząd austriacki nie może zrzucić na siebie odpowiedzialności za wywołanie ostatnio zwłokę w rozwiązaniu kwestii traktatu państwowego.

Jak wiadomo, projekt „skróconego traktatu” był dla ZSRR całkowicie nie do przyjęcia.

Po pierwsze, pomijał on zagadnienie praw demokratycznych narodu austriackiego, podczas gdy projekt traktatu państwowego zawiera dostatecznie jasne i uzgodnione między czterema mocarstwami postanowienia w tej sprawie.

Po wtóre, projekt ten w sposób

Austria nie może być wciągana do sojuszków wojskowych

Jednocześnie wydarzenia lat ostatnich dowiodły, że w traktacie należy zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie demokratycznego i pokojowego rozwoju Austrii jako państwa niezawisłego.

W związku z tym należy bezwzględnie włączyć do traktatu z Austrią artykuł o niedopuszczalności wciągania Austrii do jakiegokolwiek koalicji lub sojuszu wojskowych, wymierzonych przeciwko jakimkolwiek państwom, które swymi si-

łami zbrojnymi brało udział w odparciu agresji hitlerowskiej i w wyzwoleniu Austrii, jak również o niedopuszczalności tworzenia obcych baz wojskowych na terytorium Austrii.

Proponujemy rządowi radzieckiemu odpowiadać interesom zapewnienia niezawisłości narodowej i bezpieczeństwa Austrii. Włączenie takiego artykułu zapewni również niedopuszczenie do wykorzystania ludzkich rezerw i materialnych zasobów Austrii w interesach państw obcych. Znaczący to, że wolna, niezawisła

Wielką przeszkodą na drodze do ostatecznego opracowania traktatu z Austrią było to, że przedstawiciele USA, Anglii i Francji nie chcieli rozpatrzyć problemu ściśle związanego ze sprawą przysięgi niezawisłości i wolności Austrii.

Rząd radziecki uważa, że konieczne jest, by Stany Zjednoczone i Anglia dotrzymały swych zobowiązań wypływających z traktatu pokojowego z Włochami w stosunku do wolnego obszaru Triestu.

Rząd radziecki uważa i uważa za rzecz niedopuszczalną, że Stany Zjednoczone i Anglia nie dotrzymały swych zobowiązań pod tym względem, przekształcając faktycznie obszar Triestu w angloamerykańską bazę wojenną.

Zupełnie naturalne jest w obliczu takiej sytuacji, że rząd radziecki dąży do tego, by również z Austrii nie stało się to samo. Dlatego też nie możemy pomijać sprawy wolnego obszaru Triestu.

Dwa ostatnie lata — 1952 i 1953 — poświęcono prawie całkowicie przewidywaniu jeszcze jednej przeszkody na drodze do zawarcia traktatu z Austrią.

Wszystko to wymaga podjęcia dostatecznie skutecznych kroków w celu zapobieżenia nowym próbom Anschlussu ze strony Niemiec zachodnich oraz rzeczywistego zapewnienia niezawisłości Austrii demokratycznej, jej integralności terytorialnej i nienaruszalności granic.

Jak przedstawia się ta sprawa w chwili obecnej?

Rząd radziecki uważa, iż istnieje obecnie całkowita możliwość odbudowy Austrii jako państwa suwerennego, niezawisłego i demokratycznego, zwolnienia Austrii od kontroli czterech mocarstw sprawowanej przez Komisję Sojuszniczą oraz zlikwidowania wszystkich organów mających związek z okupacją Austrii.

Rząd radziecki uważa, iż istnieją obecnie całkowite możliwości odbudowy Austrii jako państwa suwerennego, niezawisłego i demokratycznego, zwolnienia Austrii od kontroli czterech mocarstw sprawowanej przez Komisję Sojuszniczą oraz zlikwidowania wszystkich organów mających związek z okupacją Austrii.

Rząd radziecki uważa, iż istnieją obecnie całkowite możliwości odbudowy Austrii jako państwa suwerennego, niezawisłego i demokratycznego, zwolnienia Austrii od kontroli czterech mocarstw sprawowanej przez Komisję Sojuszniczą oraz zlikwidowania wszystkich organów mających związek z okupacją Austrii.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

W 1949 roku projekt traktatu państwowego z Austrią został w zasadzie uzgodniony między ZSRR, Francją, Anglią i USA z wyjątkiem kilku jedynie artykułów.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

co stanowi istotny wkład w dzieło umocnienia bezpieczeństwa Europy.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

który by wykluczał możliwość odrodzenia militarystyki niemieckiej, byłoby jedną z najważniejszych gwarancji samodzielnego i niezawisłego bytu państwowego Austrii.

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

W tej sytuacji cztery mocarstwa — USA, Anglia, Francja i ZSRR — obowiązane są w imię umocnienia pokoju w Europie podjąć podczas rozwiązy-

Rząd NRD gotów jest wziąć udział w układzie bezpieczeństwa zbiorowego w Europie

(f) BERLIN (PAP). Prezydium Rady Ministrów NRD na posiedzeniu odbytym 11 bm. omówiło złożony przez ministra spraw zagranicznych ZSRR, W. M. Mołotowa wniosek „o zapewnieniu bezpieczeństwa w Europie” i przedstawił projekt „ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie”. W wydanym oświadczeniu rząd NRD wita propozycję ministra spraw zagranicznych ZSRR Mołotowa, aby rządy Francji, Wielkiej Brytanii, Stanów Zjednoczonych i Związku Radzieckiego zobowiązały się do kontynuowania wysiłków w celu osiągnięcia zadowalającego rozwiązania problemu niemieckiego. Propozycja W. M. Mołotowa w sprawie wycofania z Niemiec wojsk okupacyjnych

W ciągu 6 miesięcy oraz pozostawienia w dyspozycji Niemieckiej Republiki Demokratycznej i Niemiec zachodnich oddziałów policyjnych, niedozwolonych do utrzymania porządku wewnętrznego i ochrony granic, zapewni neutralizację Niemiec i stwarza pomyślne warunki pokojowego rozwiązania problemu niemieckiego w interesie utrwalenia pokoju w Europie.

Rząd NRD oświadcza następnie, iż gotów jest uczestniczyć w systemie bezpieczeństwa zbiorowego w Europie, zaproponowanym przez ZSRR. Rząd NRD oczekuje, iż wszyscy milujący pokój Niemcy we wschodniej i zachodniej części kraju jednomyślnie i odważnie opowiedzą się za realizacją tych propozycji, które zapewniają pokojową i szczęśliwą przyszłość.

Jeśli — dzięki ogólnoeuropejskiemu układowi o bezpieczeństwie zbiorowym — pokój w Europie będzie zapewniony — podkreślił Wilhelm Pieck — to rozbiłby jeszcze dzisiaj Niemcy będą miały zagwarantowany pokój i realną możliwość wzajemnego porozumienia się, a to tym bardziej, iż propozycja radziecka przewiduje przyłączenie Niemiec jako całkowicie równoprawnego partnera do europejskiego paktu pokoju.

Z uwagi na to, że Niemcy wciąż jeszcze są podzielone na dwie części, a przedstawiciele mocarstw zachodnich nie wyrażają do tej pory gotowości do podjęcia rozmów w sprawie traktatu pokojowego z Niemcami, może to nastąpić przede wszystkim jedynie za pośrednictwem przyłączenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej i Niemieckiej Republiki Federalnej na zasadach równości do ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie zbiorowym. Krok taki mógłby tylko przyczynić się do pokojowego przywrócenia jednemu Niemiec.

Adenauer jak zawsze przeciw

(f) BERLIN (PAP). Agencja ADN donosi: Niezwłocznie po ogłoszeniu radzieckiego wniosku w sprawie bezpieczeństwa zbiorowego w Europie, Adenauer przesłał wieczorem 10 bm. „delegacji” zachodnio-niemieckiej w Berlinie z Blankenhornem na czele specjalną instrukcję.

Adenauer poleca Blankenhornowi, by kategorycznie odrzucił „ogólnoeuropejski układ o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie” i zwrócił uwagę, że „Niemcy mogą zaakceptować jedynie układ o europejskiej wspólnocie obronnej”. Instrukcja zaleca wstrzymanie się od wypowiedzi na temat wniosku radzieckiego w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa do chwili przeprowadzenia „wyczerpującej rozmowy między kierownictwem delegacji Blankenhornem a sekretarzem stanu Dullem”. Wyniki tej rozmowy należy „niezwłocznie zakomunikować” Adenauerowi, aby natychmiast zająć „wspólne stanowisko”.

„W prasie należy lansować wiadomości — głosi instrukcja — że ludność sfery radzieckiej „nie zgadza się” z wnioskiem radzieckim w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa. Należy niezwłocznie przekazać delegatom zagranicznym i przedstawicielom prasy szczegółowo opracowane materiały w tej sprawie”.

Jak wynika z informacji pochodzących z zachodnio-berlińskiego ośrodka prasowego, nie wszyscy członkowie delegacji Blankenhorna podzielają punkt widzenia sprzecywanego w instrukcji Adenauera. Niektórzy członkowie delegacji zbliżeni do bońskiego ministerstwa spraw zagranicznych wyrazili w nieoficjalnych rozmowach opinię, że należy gruntownie przestudiować radziecki plan zapewnienia bezpieczeństwa. Zdaniem tych ekspertów wniosek min. Mołotowa stwarza gwarancje bezpieczeństwa również dla Niemiec.

Galowe przedstawienie w Operze Berlińskiej na cześć ministra Mołotowa

(f) BERLIN (PAP). 12 bm. odbyło się w Operze Berlińskiej galowe przedstawienie, wydane przez NRD na cześć ministra spraw zagranicznych ZSRR W. M. Mołotowa i delegacji radzieckiej.

Wystawiona została opera Lortzinga „Car i cieśla”. Na przedstawienie przybyli: przewodniczący Izby Ludowej NRD dr Johannes Dieckmann, członkowie rządu NRD z pre-

mierem Grotewohlem na czele, korpus dyplomatyczny oraz przedstawiciele świata politycznego, nauki i sztuki, kół gospodarczych i prasy.

Gdy min. Mołotow pojawił się w otoczeniu przewodniczącego Dieckmanna i premiera Grotewohla w łóż honorowej, publiczność powstała z miejsc i zgłaszała ministrowi spraw zagranicznych ZSRR gorącą owację.

Wzrost wymiany handlowej między ZSRR i Bułgarią

(f) SOFIA (PAP). — W wyniku pomyślnego zakończenia rokowań w dniu 11 lutego br. został podpisany w Sofii protokół o wzajemnych dostawach towarów między Związkiem Radzieckim a Bułgarską Republiką Ludową w 1954 r.

Protokół przewiduje dalsze zwiększenie wymiany handlowej w porównaniu z 1953 r. Związek Radziecki będzie dostarczał Bułgarii m. in. urzą-

żeń przemysłowych, traktorów, kombajnów i innych maszyn rolniczych, samochodów, żelaza walcowanego, kauczuku, papieru, bawełny, superfabryki, chemikaliów i bydła zarodowego.

Bułgaria będzie wywoziła do ZSRR rudy metali nieżelaznych, tytoń, mięso, konserwy warzywne, owoce i jagody dla przemysłu cukrowniczego, owoce świeże i suszone, wino, grono- we, futra, meble i inne towary.

Podniesienie placówek dyplomatycznych Węgier, Rumunii i Albanii do rangi ambasad

(f) BUDAPEST (PAP). Rząd Węgierskiej Republiki Ludowej i rząd Rumuńskiej Republiki Ludowej w celu dalszego pogłębienia przyjaznych stosunków postanowili przekształcić swoje placówki dyplomatyczne w Budapeszcie i w Bucharze w ambasady i wymienić ambasadorów.

Rzecznik rządu Lisymanowski nie wypowiedział się, czy rząd francuski został poinformowany o tej propozycji.

mgr WŁADYSŁAW BYCZKOWSKI

Wizytator Ministerstwa Oświaty, zmarł dnia 10 lutego 1954 r. w Łodzi. W znanym tracił dzienne, oddane sprawie budowy socjalizmu pracownika.

Cześć Jego pamięci!

MINISTERSTWO OŚWIATY

Przebieg piątkowego posiedzenia konferencji berlińskiej

Delegacja austriacka będzie brać udział w obradach nad III punktem porządku dziennego

(f) BERLIN (PAP). 12 bm. w godzinach popołudniowych odbyło się kolejne posiedzenie konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw, na którym przystąpiono do dyskusji nad trzecim punktem porządku dziennego: „Sprawa austriackiego traktatu pokojowego”. Na posiedzenie przybyła austriacka delegacja rządowa z ministrem spraw zagranicznych Figlem na czele. Przewodził minister Bidault.

Na wstępie uczestnicy konferencji wysłuchali oświadczenia austriackiego ministra spraw zagranicznych Figla.

Minister Figl przedstawił stanowisko rządu austriackiego w sprawie traktatu państwowego z Austrią. Oświadczył on przede wszystkim, że Austria powinna uczestniczyć w pertraktacjach na temat traktatu państwowego jako równoprawny partner.

Mówca przypomniał pokrótce okoliczności, w jakich nastąpił „Anschluss” (wcielenie Austrii do Rzeszy Niemieckiej), po czym stwierdził: „Naród austriacki przyjął

z największym zadowoleniem deklarację moskiewską z dnia 1 listopada 1943 roku, w której mocarstwa sojusznicze uznały aneksję Austrii przez Niemcy za akt pozbawiony wszelkiego znaczenia prawnego”. Minister Figl podkreślił dalej

Zapomnieli, że zbliża się wiosna

KRAKÓW (kor. wt.). Na tegoroczną kampanię siewną woj. krakowski otrzymało ok. 10 tysięcy ton nawozów sztucznych, co jest rekordem. W woj. krakowskim jest to pierwszy rok, w którym woj. otrzymało tyle nawozów sztucznych. W woj. krakowskim jest to pierwszy rok, w którym woj. otrzymało tyle nawozów sztucznych. W woj. krakowskim jest to pierwszy rok, w którym woj. otrzymało tyle nawozów sztucznych.

Towarzystwo z wydziału rolnictwa i leśnictwa Prezydium PRN w Krakowie w ogóle nie orientują się jak przebiega na ich terenie sprzedaż nawozów sztucznych. Po informacji w tej sprawie odsyłają do PZGS. Nie więc dziwnego, że w powiecie tym rozprowadzono do 10.11. br. aż... 13 proc. ogólnej puli nawozów, że z 14 spółdzielni produkcyjnych, zaledwie 4 pobrały nawozy, że przed woj. krakowski rad narodowy nie dostarczał jeszcze GS-om wykazów gospodarstw nasieniowych. Dzieje się tak dlatego, że w wydziale rolnictwa i leśnictwa Prezydium PRN w Krakowie panuje z gruntu fałszywa teoria, że najpierw trzeba zakończyć z kontraktacją roślin, a potem zabrać się do sprzedaży nawozów.

Brak troski o szybkie rozprowadzenie nawozów sztucznych występuje również w pow. Dąbrowa Tarnowska, gdzie do niedawna GS-y w ogóle nie sprzedawały nawozów sztucznych. A przecież powiat ten otrzymał już prawie całą pulę nawozów.

Dlaczego w powiecie Dąbrowa Tarnowska istniała taka sytuacja? — na to pytanie trudno dać odpowiedź kierownikowi oddziału produkcji rolniczej z wydziału rolnictwa i leśnictwa Prezydium WRN w Krakowie.

Nikie ilości nawozów sztucznych rozprowadzono również

Począwszy od placu składowego

Gdzie drwa rąba, tam wióry leżą. Nikt więc nie dziwi się, że spod żębów tartacznych pil, przy przecieraniu drewna, syją się trociny. Jest ich wiele, kłopotu z nimi w tartakach co niemiara, ale... nie o tym chcemy mówić. Chcemy mówić o wiórach (oczywiście symbolicznych), które nie powinny się sypać, o zadrach, których obecność wystawia jak najgorzej świadectwo gospodarce wielu „fabryk tartar” na Pomorzu i w Rzeszowie, w Szczecinie i na Mazurach — wszędzie niemal gdzie dymią kominami tartacznych lokomobili.

Tartaczne zadry

Drewno — to surowiec niezwykle cenny, ale również bardzo kapryśny. Zwalaszcza liściaste gatunki. O tym w tartakach wiedzą. Ale niewiele widać tam troski o jak najlepszy wykorzystanie przywiezionych z lasu ściętych drzew. Marnotrawstwo zaczyna się już na placu składowym.

W bardzo wielu tartakach składowiska surowca są zachwaszczone i pokryte grubą warstwą kory, będącej siedliskiem infekcji i szkodników. Nikogo jakoś nie boli, że w tych szkodliwych warunkach długimi okresami — bez jakiegokolwiek zabezpieczenia — przechowuje się surowiec drzewny. W rezultacie nawet zdrowe, piękne kłody najbardziej odpornych gatunków drzew ulegają zniszczeniu.

Jeżeli do zaniepaki w zakresie rozprowadzenia nawozów sztucznych i kredytów dodać, że nie się prawie nie robi w dziedzinie organizacji wymiany sąsiedzkiej ziarna siewnego, że w powiatach Limanowa i Nowy Sącz zaprawa do ziarna wciąż jeszcze znajduje się w magazynach PZGS — to nie trudno sobie wyobrazić, że przed woj. krakowski rad narodowy i komitety partyjne w woj. krakowski nie były jeszcze przygotowane do wiosennej kampanii siewnej. A przecież wiosna nie ominie Krakowa.

(jk)

Bolesław Gaworek — wzorowy kontroler techniczny w Elblągu

ELBLĄG (kor. wt.). Jedną z poważniejszych trudności Zakładów Mechanicznych im. K. Świerczewskiego w Elblągu jest duża ilość braków, powstających w czasie mechanicznym. Braki te opóźniają pracę wydziałów montażowych, podrażniają koszty własnej produkcji. W walce z brakorobstwem i jako rolę przepadła kontroli technicznej, która nie powinna ograniczać się tylko do stwierdzania braków, ale i szukać ich przyczyn, starając się je przychylnie w miarę możliwości usuwać.

Jednym z kontrolerów jest Bolesław Gaworek, pracujący w Zakładach od 1949 roku. Ostatnio odbywał on służbę wojskową, w czasie której jako kierownik przyczynił się znacząco do rozwinięcia współzawodnictwa o oszczędność benzyny.

(mk)

Ze sportu

CSR — ZSRR 5:3 w hokeju

MOSKWA. Międzynarodowe spotkanie hokejowe CSR — ZSRR, rozegrane 12 bm. na stadionie D. Brankina w Moskwie, zakończyło się zwycięstwem drużyny czechosłowackiej 5:3.

Węgry — Egipt 3:0

KAIR. 12 bm. rozegrano w Kairze mecz między państwami węgierskim i egipskim. Zwyciężyła drużyna węgierska 3:0 (10). Branki zdobyli: Puskas w 16, 60 min. oraz Hildegkut w 62 min.

Czy zarządzenia te wydano tylko dla formy? Prawdopodobnie tak, bo ze strony Cen-

trznego Zarządu i rejonów przemysłu leśnego nie widać zainteresowania jak się zarządzeń tych przestrzega.

Gdy trwoni się cenny surowiec

Odziołki — to część pnia (wskazuje na to nazwa) najbliższa gruntu. I właśnie odziołki (jeśli nie ma wad organicznych) daje drewno najwyższej jakości. Z niego otrzymuje się okleiny zwane popularnie fornierami, surowiec na skleję nazywaną w potocznej mowie — dyktą. Wreszcie z odziołka otrzymuje się tarcie najwyższych klas tzw. warstwowkę. A tymczasem w tartaku w Murowie odziołkowa część drzewa przecierano na podkładki kolejowe, które wmagają w najlepszym razie surowca trzeciej klasy. Podobne wypadki stwierdzono również w tartaku Trzebnica.

Zie manipulowanie surowcem, nieodpowiednie pocięcie go na kłody przeznaczone do przetarcia jest powodem poważnego marnotrawstwa drewna.

Rozstawienie pil jest rozdziałem samym dla siebie. Nieprzebieganie w tym względzie ustalonych dla różnych warunków i obowiązujących przepisów pil powoduje, że tartak wykonuje a nawet przekracza plan w produkcji... trocin i tarcicy... złej jakości.

Przykładem niedbalstwa w obu tych dziedzinach dostarczą tartaki w Trzebnicy, Solcu Kujawskim, Rucianem, Bielsku Pomorskim, Bytnicy, Murowie, Kaletach i Goleniowie.

Zalogi i kierownictwa tartaków muszą zrozumieć, że wyrzucenie kłód do przetarcia i stosowaniu właściwych sprzęgów pil trzeba poświęcić bardzo dużo uwagi. Błędy bowiem popełniane przy tych dwóch opera-

cjach nie dają się naprawić w dalszej przeróbce drewna.

Krzywe przekładki stają się przyczyną nieodpowiedniego ustawienia pil co przy niewłaściwym ich naciągu oraz złym rozwiedzeniu żębów daje tarcie krzywe, powichrowane, często o niejednolitych wymiarach na całej długości.

Takie przecieranie drewna powoduje reklamacje użytkowników i odrzucanie poważnych części dostarczonego towaru. Tartak w Przejściawiu otrzymał liczne reklamacje od PAFAG-u, Swidnickiej Fabryki Wagonów, które zmuszone były odmawiać — słusznie — przyjęcia nawet połowy dostarczonego tarcicy, jako nieodpowiadającej warunkom dostawy. Tę samą sytuację reklamacyjną i skargi otrzymują i inne tartaki, ze wymienionych tu tylko Goleniów, Bielsko Pomorskie, Sobieszów, Tworóg czy Rucianę.

Bez dachu „nad głową”

Przetarte drewno — deski, bale, kantowizny — układa się w sztabie przekładając poszczególne sztuki specjalnie przylgowanymi deszczułkami. Są one takiej samej grubości, a to w tym celu, aby zapobiec wyginaniu i krzywieniu się tarcicy. Tak ułożone stopy — mające doskonałą wentylację (po wietrze opływa każda sztuka tarcicy) — nakrywa się dachem Sztabel z daleka przypomina niewielki domek. Brak mu jedynie drzwi i okien.

Gdzie można zobaczyć taki obraz? Czy w tartaku Goleniów, czy może w Jasienicy, Trzebnicy, czy może w Sobieszowie, Trzebnicy, Bielsku Pomorskim, Bytnicy, Jagodzinie lub wreszcie w Solcu Kujawskim?

Nie — w żadnym z tych tartaków sytuacja nie przypomina opisanego na wstępie. W większości składowiska tarcicy

są zaniedbane, nie zniwelowane, brak na nich poduszek, legary są zmuszane, przekładki w żadnym tartaku nie są impregnowane, sztabie bez dachów.

W tartaku Nisko tarcice przekłada się zrzucając, w wyniku czego jest ona powyginana i zasiniała. W tartaku Łobodzie do przekładania używa się świeżych desek, w Bydgoszczy przekładki są różnej grubości (tarcica się wygina). W Jagodzinie i Murowie podkładki do tarcicy porzucane są po całym placu.

W Bytnicy, Murowie, Bielsku Pomorskim rozbiierając sztabie zrzuca się tarcice z dużej wysokości, co powoduje jej pęknięcie.

Sztabie bez dachów — to wystawienie gotowej tarcicy na bezpośrednie szkodliwe działanie warunków atmosferycznych, na deszcz, śnieg, odwilż, słońce. Tymczasem dachów na sztabach nie ma ani w Goleniowie ani w Trzebnicy, ani w Jasienicy. Bez dachu „nad głową” składuje się tarcice w Sobieszowie, Trzebnicy, Bielsku Pomorskim, Bytnicy, Jagodzinie. Oczywiście nie wychodzi to jej na zdrowie. Wiele sztabli jest zasiniałych, zarozonych pleśnią i grzybem. Często tarcica do tego stopnia traci na jakości, że trzeba ją — na pół spruć — przeznaczyć na opał — jak to miało np. miejsce z kilkoma sztabami w tartaku w Trzebnicy.

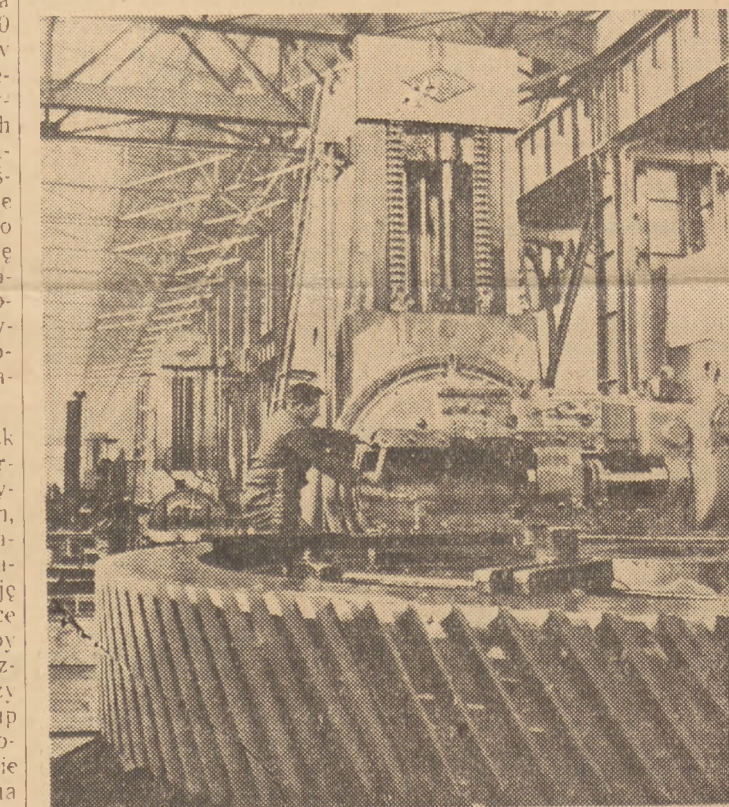
Nie zawsze nawet układa się tarcice w sztabie. Dlaczego? Podobno z tego powodu, że brak odpowiedniej ilości rak do pracy. Tak usiłuje tłumaczyć zaniechania kierownik tartaku w Trzebnicy. A tymczasem nadleszczycy w tej Trzebnicy, to Szmidt zapewnia, że na miejscu jest dość kłodych do pracy. Zresztą jeśli nawet przyjmujemy, że brak rak do pracy — nie zawsze i nie wszędzie słuszny punkt widzenia — to ciche się zapytać co zrobiono lub robi się w tartakach aby ułatwić pracochłonne operacje, przez zastosowanie naley mechanizacji. Zrobiono niewiele. Tak mało, że np. w tartaku w Lesowie od 1951 roku nieczynny jest wyciąg mechaniczny z powodu uszkodzenia koła zębatego, a w Sobieszowie brak silników do dwóch wind uniemożliwia ich wykorzystanie. Jak więc widać nie tylko nie ma inicjatywy w mechanizowaniu ciężkiej pracy, lecz jest bierne poddawanie się nastrojom wiodącym prosto do dewastacji urządzeń.

Na drewno — dobre wysokiej klasy — na pełnowartościową tarcicę, czekają nowe budynki, fabryki mebli, wagonów kolejowych i stocznie. Tartaki co roku dają poważne ilości drbaek, bali, kantowizny, podkładów. Mogą ich dawać znacznie więcej. Ale tylko wtedy, kiedy go spodarką w „fabrykach tarcicy” będzie właściwa. O to powinni dbać kierownictwa i zalogi tartaków.

Te sprawy powinny być — tak jak dotychczas — w rękach Zarządu Przemysłu Leśnego.

WLADYSLAW BLUZER

Przemysł Ukraińskiej SRR

Nowokramatorskie Zakłady im. J. Stalina (Ukraińska SRR) produkują maszyny dla przemysłu ciężkiego. Na zdjęciu: obróbka olbrzymiego koła zębatego

Foto CAF

Ćwiczenia zimowe wojska

Zwiad wojskowy w akcji... podczas ćwiczeń

Foto WAF — Grzecha

Szkola majstrów budowlanych w Gliwicach

STALINOGROD (kor. wt.). Ostatnio szkole majstrów budowlanych w Gliwicach opuścili 190 wykwalifikowanych pracowników budownictwa.

Gliwicka szkoła majstrów jest pierwszą tego rodzaju placówką w Polsce podległą Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego. Nauka w niej trwa 6 miesięcy.

Do szkół tej przyjmowani są najlepsi robotnicy ze wszyst-

kich zjednoczeń budownictwa przemysłowego w kraju.

Zdobytą tu oni kwalifikacje pracowników średniego dozoru inżynieryjno-technicznego.

Szkola majstrów budowlanych posiada 5 wydziałów: specjalności żelbetowej, dwuciesielskiej i dwa murarskie.

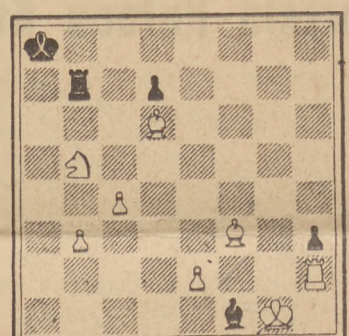
15 bm. przybędzie do szkoły w Gliwicach następny turnus robotników budowlanych z całej Polski. (H. S.)

SZACHY

ZADANIE „A” NR 33

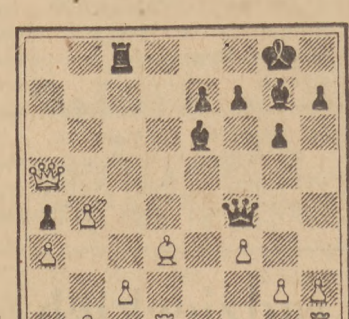
J. Hutter, Wiedeń

„Welt am Montag” 1949

Mat w 3 pos.

ZADANIE „B” NR 33

Wskazać drogę do wygranej dla czarnych.

OBRONA SYCYLIJSKA

grana na XXI mistrzostwach ZSRR w Kijowie w styczniu 1954 r.

Białe: Korcznoj Czarne: Heller

1. e4 c5 2. Sf3 Sc6 3. d4 cxd4 4. Sxd4 Sd6 5. Sc3 d6 6. Gf3 e5 7. Hd2 (jest to tzw. wariant Richtera-Rausera; białe zamierzają zagrać w drugiej stronie celem uzyskania naciśku na linii „d”) 7. Gc7 8. O-O O-O 9. f4 e5 (nieodkrytość; normalnie grzywa się tu 9. Sd4 10. Hd4 Hd5) 10. Sf3 Gd1 11. h3 Gf3 12. g3 Sd4 13. f5 e5 (naturalnie nie wiem gdzie te czarne nie mogą być) 14. Sd3 z powodu 14. e4 15. f7 i białe uzyskują znaczną przewagę materiałną 14. Hd4 Sd3 (przeżywające posunięcie; należało raczej myśleć o obronie a nie o „atakach” dlatego też lepsze było 14. Hb6 lub 14. We8) 15. Hb6 16. Gc1 Sd1 17. Wd1 e4 18. Gd4 Hd8 (czarny hetman musi bronić punktu f6 podwójnie zaatakowanego przez białe figury; na 18. He6 nastąpiłoby 19. Gd4) 19. Sf3 Se8 20. Hg3 f6 21. Gd4 Wf7 (ostatnie posunięcie czarnych było wymuszone; nie przeciwnie 21. Kf8 z powodu 22. Sf4 Hd4 23. Sg6 i h4 24. Hf4 mat) 22. Sf4 Gd8 (celem zwolnienia pola e7 dla króla; po 22. Hd4 23. Gf7+ Kf7 24. Hb3+ czarny hetman ginie) 23. Gf7+ Kf7 24. Hb3+ Kd7 25. Gf6 Hf7 (czarne posunięcie nie mogło być ani pionem, ani skoczkiem, ani królem, gdyż następuje wówczas mat najdalej w dwóch posunięciach. Piętna partia młodego leningradzkiego studenta.

Uwaga: ob A. Piłkowskiej przynosi jest o nadeślanie bliższego adresu celem przesłania nagrody.

Rozkwit gospodarki Ukrainy Radzieckiej

I. Romanienko

dr nauk ekonomicznych

Naród ukraiński wraz ze wszystkimi narodami Związku Radzieckiego obchodził wielkie święto narodowe — 300-lecie przywrócenia jednolitości państwa Ukrainy z Rosją. Ten wielki jubileusz powitał naród ukraiński poważnymi osiągnięciami.

Wspaniałe zwycięstwa Ukrainy Radzieckiej w życiu politycznym, gospodarczym i kulturalnym osiągnięte zostały dzięki współpracy wszystkich narodów Związku Radzieckiego, dzięki pomocy udzielanej narodowi ukraińskiemu przez wielki naród rosyjski, z którym łączy go braterstwo krwi i wielowiekowa przyjaźń. W przyjaźni na rodów radzieckich rozkwitała przemysłowo-kolejowa Ukraina Radziecka — nierozłączna część składowa radzieckiego państwa socjalistycznego.

Wielkie przemiany

Założona była gospodarka Ukrainy przedrewolucyjnej. Za granicami kapitalistami byli prawie wczeladnymi gospodarzami podstawowych gałęzi przemysłu ukraińskiego. Należało do nich 80 proc. wielkich pieców, 90 proc. koksownic, 80 proc. kopalni Krzywego Rogu, 70 proc. wydobycia manganu i wielka ilość kopalń węgla. W sposób grabieżczy eksploatowane były bogactwa Ukrainy. 52 proc. całej ziemi ornej należało do obywateli, cerkwi, klasztorów i kulaków. W tym czasie 32 i pół proc. chłopów nie posiadało ziemi, 12 proc. posiadało nie więcej niż jedną dziesięcinę, 45 i pół proc. gospodarstw chłopskich nie miało siły pociągowej, ok. 45 proc. nie posiadało inwentarza rolniczego.

W latach władzy radzieckiej, w oparciu o zdobycze rewolucji socjalistycznej, naród ukraiński z gruntu przeobraził ekonomikę swojej republiki. W krótkim okresie czasu przeprowadzono socjalistyczne uprzedmiotowienie kraju, kolektywizację rolnictwa. W gospodarce narodowej Ukrainy ostatecznie i bezpowrotnie zwyciężył system socjalistyczny. Rozkwitła nowa, socjalistyczna w treści i nowa w formie kultura ukraińska.

Znaczenie Ukrainy w gospodarce narodowej ZSRR

W roku 1940 globalna produkcja wielkiego przemysłu Ukrainy wzrosła w porównaniu z rokiem 1913 jedenastokrotnie, a w głównej gałęzi przemysłu socjalistycznego — budowie maszyn — 50-krotnie. Przebudowano stare i wybudowano nowe huty i zakłady budowy maszyn. Takie przedsiębiorstwa, jak huta w Makiejewcu, „Azowstal”, „Zaporożstal”, fabryka traktorów w Charkowie, zakłady budowy maszyn ciężkich w Kramatorsku, mocą swą i technicznym wyposażeniem stanowią giganty współczesnego przemysłu. Huty Ukrainy produkowały w r. 1940 znacznie więcej niż huty Anglii lub Francji. Tylko jedna huta w Makiejewcu wytwarzała znacznie więcej, niż wszystkie huty Polski przedrewolucyjnej, a je-

den obwód staliński produkował półtora raza więcej surowców niż łącznie Japonia i Belgia.

Poważne znaczenie dla rozwoju przemysłu miała budowa największej w Europie Dnieprskiej Elektrowni Wodnej im. Lenina (Dnieprogos), która odegrała wielką rolę w rozwoju siły produkcyjnej republiki. Dzięki wybudowaniu Dniepru, Szełerskiej, Zujewskiej, Północno-Dnieprskiej, Czujewskiej, Dnieprskiej, Krzyworożskiej, Dnieprskiej, Kijowskiej, Odeskij, Nikołajewskiej i innych wielkich elektrowni, produkcja energii elektrycznej na Ukrainie zwiększyła się w roku 1940 w porównaniu z r. 1913 — dwudziestoczekrotnie.

Wielkie sukcesy osiągnęło w latach przedwojennych najstarsze zagłębie węglowe kraju — Donbas. Przemysł węglowy został zrekonstruowany i zaopatrzone w najnowsze maszyny, ułatwiające robotnikom pracę i podnoszące jej wydajność. Już w r. 1940 wydobyto węgla w kopalniach Donbasu znacznie więcej, niż przed wojną. W przededniu Wielkiej Wojny Narodowej na Ukrainie istniało 28 tys. kółchozów, które obsługiwane były przez 1.225 stacji maszynowo-tractorowych Park traktorów Ukraińskiej SRR przewidywał łączną ilość traktorów w Niemczech, Wlo-

zech i Francji, a park kombajnów — kilkakrotnie łączną ilość kombajnów wszystkich krajów Europy zachodniej. Wszystkie te traktory, kombajny i wielka ilość innych maszyn rolniczych wyprodukowane zostały przez przemysł rodzinny.

Ukraińska SRR wchodzi w skład narodowej gospodarki Związku Radzieckiego, jako jeden z największych i wysoko rozwiniętych narodowo-gospodarczych kompleksów. Znaczenie Ukraińskiej SRR w narodowej gospodarce Związku Radzieckiego charakteryzuje np. fakt, że w wydobyciu węgla na terenie całego ZSRR do Wielkiej Wojny Narodowej udział Ukrainy wynosił 50 proc., rudy żelaza — 50 proc., rudy manganowej — 35 proc. W tymże okresie Ukraina produkowała ponad 60 proc. surowców i 49 proc. stali, wytapianej w ZSRR. Ukraina Radziecka dawała 1/5 produkcji przemysłu budowy maszyn ZSRR, 1/4 energii elektrycznej wytwarzanej w ZSRR, 1/4 ogólnego zbioru zbóż chlebowych, ponad 2/3 całej produkcji cukru w ZSRR.

Jedno z największych państw w Europie

W latach drugiej wojny światowej okupanci hitlerowscy do tkliwie zrujnowali gospodarkę narodową Ukraińskiej SRR. Straty wyrządzone na Ukrainie przez okupantów faszystowskich obliczane są na 285 miliardów rubli.

Po zwycięskim zakończeniu Wielkiej Wojny Narodowej na Ukrainie przy pomocy wszystkich narodów Związku

Radzieckiego, a przede wszystkim wielkiego narodu rosyjskiego, przystąpił do odbudowy oraz dalszego rozwoju swej gospodarki narodowej i kultury, osiągając w krótkim stosunkowo czasie wielkie sukcesy.

Obecnie Ukraina Radziecka, zjednoczona w latach 1939 — 1945 wszystkie rdzenne ziemie ukraińskie, stanowiła rytmion 557 tys. kilometrów kwadratowych zamieszkała przez ponad 40 milionów osób.

Na nowej, współczesnej bazie technicznej, odbudowany został przemysł hutniczy republiki, dając obecnie więcej metali niż przed wojną. Wielkie są osiągnięcia przemysłu budowy maszyn, którego produkcja wzrosła w porównaniu z okresem przedwojennym — przeszło dwukrotnie. Szczególnie wrażliwa produkcja traktorów, przystosowanych obecnie do pracy w przemyśle i rolnictwie, przeszła dwukrotnie, siewników — prawie siedmiokrotnie. Opanowano produkcję potężnych parowozów, kombajnów węglowych, koparek koczających i wielu innych maszyn. Odbudowany Donbas znowu stał się największym i najbardziej zmierzającym z zagłębieniem węglowym kraju. Obecnie Donbas daje znacznie więcej węgla niż przed wojną.

W szybkim tempie realizowana jest budowa wielkiej Kachowskiej Elektrowni Wodnej na Dnieprze.

Dalsza rozbudowa przemysłu lekkiego i spożywczego

Znaczenie zwiększył się w porównaniu z poziomem przedwojennym asortyment produkcji wielu ważnych gałęzi przemysłu lekkiego i spożywczego.

Rząd radziecki, wykazując stałą troskę o podnoszenie dobrobytu narodu, podjął w r. 1953 szereg ważnych uchwał w sprawie znacznego wzrostu produkcji przedmiotów masowego spożycia. Na Ukrainie Radzieckiej, jak i wszędzie w ZSRR, rozwinięto wielkie budownictwo nowych przedsiębiorstw przemysłu lekkiego i spożywczego. I tak np. w Chersonie powstaje jeden z największych w świecie kombinatów włókienniczych, który produkować będzie rocznie ponad 100 milionów metrów tkanin, więcej niż wytwarzają w chwili obecnej wszystkie przedsiębiorstwa włókiennicze Ukrainy. Siedem i pół miliona sztuk wyrobów dzianych produkować będzie nowa fabryka dzianisk w Poltawie, dziesięć milionów metrów wysokogatunkowych tkanin wełnianych dawać będzie kombinat budowany w Czernichowie, milion metrów jedwabiu produkować będzie kombinat w Darniecu. Trzy nowe kombinaty obuwnicze produkować będą rocznie 13 i pół miliona par obuwia. W najbliższym okresie zostaną uruchomione dziesiątki przedsiębiorstw przemysłu spożywczego republiki. Wiele nowych przedsiębiorstw buduje przemysł drobnej wytwórczości Ukrainy.

Wielkie sukcesy osiągnęło rolnictwo republiki. Ukraina Radziecka w dziedzinie produkcji zboża i buraka cukrowego wysunęła się na jedno z pierwszych miejsc w świecie. Poważne są osiągnięcia w hodowli. W latach 1945 — 1953 pogłowienie bydła w Ukraińskiej SRR zwiększyło się o ponad 4,7 miliona sztuk, owiec i koz — prawie o 5,6 mil. sztuk, świń — o 7,2 miliona sztuk.

Ludzie pracy z kółchozów, sołchozów i stacji maszynowo-tractorowych Ukrainy wraz z całym chłopstwem radzieckim walczą aktywnie o skuteczną realizację uchwał wzniesionego plenum KPZR, przewidujących znaczny rozwój wszystkich gałęzi rolnictwa i poważne podniesienie w okresie 2—3 lat możliwości zaopatrzenia całej ludności kraju w produkty spożywcze, a przemysłu — w surowce. Dla realizacji tego istnieją wszelkie warunki. Rolnictwo Ukrainy zaopatrzone jest w najnowsze maszyny sprzęt techniczny. Republika rozporządza 1347 stacjami maszynowo-tractorowymi i ładowymi ośrodkami, które posiadają o 68 proc. traktorów i o 63 proc. kombajnów więcej niż przed wojną, co sprzyja podniesieniu poziomu mechanizacji podstawowych prac w rolnictwie. Zwiększa się elektryfikacja procesów produkcyjnych w kółchozach i sołchozach. W ostatnich latach odbudowano i wybudowano ponad 4 tys. nowych elektrowni wiejskich, których moc jest 9-krotnie większa od przedwojennej.

Wzrastają wydatki na oświatę, ochronę zdrowia, budownictwo mieszkaniowe itd. I tak np. w latach 1945 — 1953 wydatki na oświatę wzrosły w republice prawie 2 i pół raza, na ochronę zdrowia — 2,6 raza, na urządzenia społeczne — prawie 3-krotnie. Po wojnie na Ukrainie w miastach i osiedlach robotniczych odbudowano i wybudowano około 10 milionów metrów kw. powierzchni mieszkaniowej, na wsi zaś — ponad 300 tysięcy domów mieszkalnych. Obecnie jest na Ukrainie o 830 szkół średnich więcej niż przed wojną, czynnych jest ponad 30 tysięcy bibliotek, około 28 tys. domów kultury i świetlic, setki teatrów, kin i innych placówek kulturalno-oświatowych. Tylko w 1953 roku wyższe zakłady naukowe i szkoły techniczne republiki dały gospodarce narodowej 76 tysięcy młodych specjalistów.

Staly wzrost dobrobytu i poziomu kulturalnego

Szybkim wzrostowi towarzyszy stałe podnoszenie dobrobytu i poziomu kultury ludzi radzieckich. Z roku na rok w ZSRR obniżane są ceny detaliczne produktów żywnościowych i towarów przemysłowych. W roku bieżącym znacznie niższy został podatek rolny, a równocześnie podniesione zostały ceny produktów dostarczanych państwu przez kółchozy i sołchozy. Sprzyja to wzrostowi siły nabywczej ludności miej-

skiej i wiejskiej. Na Ukrainie w 1953 roku wzrosła w porównaniu z rokiem 1950 sprzedaż mięsa o 53 proc., masła — o 34 proc., cukru — o 28 proc., tkanin jedwabnych — o 50 proc., obuwia — o 31 proc., odzieży — o 30 proc., materiałów budowlanych — o 50 proc.

Wzrastają wydatki na oświatę, ochronę zdrowia, budownictwo mieszkaniowe itd. I tak np. w latach 1945 — 1953 wydatki na oświatę wzrosły w republice prawie 2 i pół raza, na ochronę zdrowia — 2,6 raza, na urządzenia społeczne — prawie 3-krotnie. Po wojnie na Ukrainie w miastach i osiedlach robotniczych odbudowano i wybudowano około 10 milionów metrów kw. powierzchni mieszkaniowej, na wsi zaś — ponad 300 tysięcy domów mieszkalnych. Obecnie jest na Ukrainie o 830 szkół średnich więcej niż przed wojną, czynnych jest ponad 30 tysięcy bibliotek, około 28 tys. domów kultury i świetlic, setki teatrów, kin i innych placówek kulturalno-oświatowych. Tylko w 1953 roku wyższe zakłady naukowe i szkoły techniczne republiki dały gospodarce narodowej 76 tysięcy młodych specjalistów.

Wielkie święto narodowe — 300-lecie przyłączenia Ukrainy do Rosji obchodził radziecki naród ukraiński w warunkach nie wzruszonej, umacniającej się przyjaźni z wielkim narodem rosyjskim i wszystkimi narodami radzieckimi. Ta ścisła i nierozłączna przyjaźń jest gwarantem niezłomności narodowej i wolności narodu ukraińskiego, jego dalszych sukcesów, rozkwitu jego sił materialnych i duchowych.

Czytelnicy i korespondenci piszą:

Sparkerkiem po hucie „Warszawa”

Na przedmieściu Stolicy buduje się olbrzymi obiekt planu 6-letniego — Huta „Warszawa”.

Przejdźmy się po hucie. Oto baza sprzętu. Została wybudowana niedawno, ale już jest za ciasna i sprzęt zwożony z budowy do remontu składa się na placu przed bazą, tak jakby miał być przeznaczony na złom do wytopu stali jeszcze nie wybudowanej huty. Teraz przejdźmy się obok bocznicy kolejowej a zobaczymy jak zostały rozłożone cegły do budowy. Tylko połowa ich stoi w kłach, a reszta beztrudno zrzucona została z wozów i przedstawia obecnie stos gruzu. Brak kontroli przy zładowaniu cegły powoduje zniszczenie cegły w części przez furmanów. Idąc dalej, napotykamy na sterczącej z ziemi szyny kolejki wycarowej. Swego czasu, gdy przeprowadzano niwelowanie terenu zo-

stała ona założona do wyłożenia ziemi. Roboty dawno zakończono — nikt się jednak nie zajął o rozłożenie potrzebnych torów, które obecnie zasypuje się, gdyż na odcinku tym za dużo wybrano ziemi.

W powrotnej drodze zajrzyjmy jeszcze na odcinki H-1 i H-2. Jest właśnie przerwa obojowa. Robotnicy chcieli napić się gorącej kawy, ale nie ma czym jej nabrać. Brak jest kubków, a do nutelek nie można jej również nalać, bo nie ma lejki.

Na budowę huty Państwo łoży olbrzymie sumy, widocznie jednak kierownictwo, rada zakładowa i organizacja partyjna nie liczą się z tym, dopuszczając do tak poważnego marnotrawstwa materiałów budowlanych.

EDMUND KUŹMIŃSKI
Warszawa

Głos wołającego na puszczy

Trudno nazwać szkołą sześcioklasową szkołę podstawową w gromadzie Dąbrowica, leżącej w gminie Adamówka, pow. Jarosław. Wchodząc do klas odnosi się bardzo przykre wrażenie. Zimne ściany, czarne od sadzy z pieców, przez „dziurki”, w które można włożyć rękę, wydzielają się kłęby dymu.

Nauka odbywa się następująco. Na środku klasy zsunięte trzy stoły, przy których siedzą, nauczyciel i gromadka dzieci, pobieranych w płaszcza, otulonych szalami. Dzieci siedzą na polamanych krzesłach lub prowickich ławkach. Jasne, że w takich warunkach trudno wymagać od nauczyciela wła-

ściwego nauczania, a od dzieci pilności.

Kierownictwo szkoły stale interweniuje w Prezydium Gminnej Rady Narodowej i Wydziale Oświaty Prezydium Powiatowej Rady Narodowej — o zajęcie się szkołą i zaopatrzenie jej w konieczny sprzęt oraz w piece. Niestety, sygnały te pozostają przysłowiowym głosem wołającego na puszczy.

Nie wolno zaniżać się różnymi trudnościami, jak brakami, odpowiednich funduszy na te cele itp.

Należy jak najszybciej stworzyć dzieciom właściwe warunki uczenia się.

BRONISŁAW RUPOR
Jarosław

Zamówienie na wyrost

Kierownictwo Państwowego Ośrodka Maszynowego nr 328 w Chojnowie składa raz na kwartał do Komitetu Powiatowego PZPR w Złotoryji sprawozdanie opisowe ze swej działalności. Ze sprawozdaniem tym dzieje się jakaś dziwna historia. Za pierwszym razem sekretarz KP PZPR zażądał sporządzenia sprawozdania w sześciu egzemplarzach, za drugim razem już w ośmiu egzemplarzach. Ostatnie sprawozdanie sporządzone 20. stycznia br. zażądano aż w dwudziestu egzemplarzach.

Każde sprawozdanie zawiera

dziesięć stron maszynopisu. Na odbicie go w 12 egzemplarzach potrzeba około jednego kilograma papieru oraz pracy dwóch ludzi przez dwa razy godzin na samo przepisanie.

Zachodzi pytanie — na co Komitetowi Powiatowemu PZPR w Złotoryji aż tyle egzemplarzy sprawozdania, czy nie wystarczy mu 2—3 egzemplarzy? Warto, aby pracownicy KP zastanowili się nad zagadnieniem konieczności oszczędzania materiału i pracy ludzkiej.

WŁADYSŁAW DOMINIAK
Chojnowo

Śladem listów naszych czytelników

„Kłeska nadprodukcji”

Pod powyższym tytułem opublikowaliśmy list naszego czytelnika, w którym autor pisał, że Fabryka Maszyn Złotoryjskich w Płocku wskutek braku rozdzielni nie może rozprawić nadprodukcji maszyn rolniczych.

W odpowiedzi — Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” poinformowała nas, że wobec znacznych rema-

nentów w magazynach PZGS — istotnie były okresowe trudności w odbiorze wialni z Fabryki Maszyn Złotoryjskich w Płocku.

Po znizce cen nastąpił znaczny wzrost popytu na wialnie wobec czego cały zapas posiadanych przez Fabrykę Maszyn Złotoryjskich wialni został przez CRS wykupiony w celu zaspokojenia wzrastających potrzeb wsi.

Propozycje min. Molotowa w sprawie zapewnienia zbiorowego bezpieczeństwa Europy znajdują się w centrum uwagi całej prasy światowej. Z głosów tej prasy wynika, że pod czas gdy opinia publiczna przyjeżdża z uznaniem i poparciem, w tzw. „kołach zachodnich” wywołują one prawdziwe zamieszanie. Wysłannik włoskiego dziennika demokratycznego „Il Paese” pisał: „Propozycje Molotowa wywołują wielką sensację w berlińskich kołach prasowych... Natychmiastowa reakcja trzech ministrów zachodnich było zamieszanie; nagle znaleźli się oni przed zupełnie przeciwną alternatywą”.

A korespondent francuskiego dziennika burżuazyjnego „Monde” dodawał jeszcze wyraźniej: „Propozycje Molotowa wstrząsnęły konferencją. Doniosła propozycja neutralizacji Niemiec i rezygnacji z armii europejskiej — propozycja, której tak bardzo obawiali się różni zwolennicy tej armii, została jasno sformułowana”.

Powstaje pytanie: skąd to zamieszanie? Chodzi o to, jak stwierdza prasa demokratyczna, że odmowa przyjęcia propozycji min. Molotowa przez ministrów zachodnich postawiła we właściwym świetle wszystkich zwolenników tzw. „europejskiej wspólnej obrony”. Pokazała ona, że kołom rządzącym mocarstw zachodnich bynajmniej nie zależy ani na Europie, ani na wspólnotcie, ani na obronie, ale odwrotnie, że slogany te służą im tylko jako wygodny parawan dla rozbicia Europy i odbudowy agresywnego neohitlerowskiego Wehrmachtu.

Omawiając w tym kontekście propozycje min. Molotowa francuska komunistyczna „Lu-

(Głosy prasy zagranicznej o propozycjach ministra Molotowa)

manite” stwierdza: „Oto odpowiedź Związku Radzieckiego pod adresem tych, którzy z frazesem „Europa na ustach nacjonalistów utworzenia napastniczej koalicji sześciu krajów zachodnich, koalicji, w której Wehrmacht odgrywałby dominującą rolę. Układ proponowany przez Związek Radziecki ma objąć całą Europę. Nast. „Europejskiej” nie mogą odrzucić tych propozycji bez zdemaskowania się”.

Równocześnie koła rządzące w krajach zachodnich zdają sobie doskonale sprawę, że propozycje Molotowa, właśnie dlatego, iż wskazują drogę do prawdziwego bezpieczeństwa wszystkich krajów Europy, spotykają się niewątpliwie z szerokim poparciem całej opinii publicznej naszego kontynentu. Świadczy o tym głosy prasy zachodniej, które podkreślają wagę i atrakcyjność tych propozycji. Tak np. paryski demokratyczny dziennik „Liberation” podkreśla, że posiedzenie z 10 lutego było najważniejszym ze wszystkich posiedzeń czterech ministrów spraw zagranicznych, które odbyły się w ostatnich latach. „Molotow wysunął w sprawie bezpieczeństwa zbrojenia w Europie niezwykle śmiały i wyjątkowo logiczny projekt, który otwiera nowe horyzonty...” — pisze dziennik. „Jego znaczenie nie uszło nawet uwagi Bidault. Chodzi o obywateli, którzy nie chcą być w ogóle podległymi, którzy chcą być suwerenami...” — pisze dziennik. „Jest rzeczą charakterystycz-

na, że wielkie znaczenie wniosku radzieckiego znaczący wpływ ów jest tym, „niebezpieczniejszy”, że sferę rządzącej Francji czekają tylko na zakończenie konferencji berlińskiej, by od nowa podjąć wysiłki w kierunku przelosowania ratyfikacji układu o „armii europejskiej” w parlamencie francuskim.

W tej sytuacji poparcie opinii francuskiej dla propozycji min. Molotowa niewątpliwie zacieśnia na realizacji tych planów. „Obywatelski” stwierdza — pisze londyński „Daily Mirror” — że plan Molotowa zyska poparcie ze strony wielu zachodnich krytyków polityki Zachodu, w szczególności ze strony milionów Francuzów, którzy nie chcą ratyfikowania układu o armii europejskiej i zbrojenia Niemiec”. Wszystko to niewątpliwie utrudnia pozycję ministra Bidault, który — jak stwierdza korespondent Reutersa — „popierał tutaj (tj. w Berlinie — red.) armię europejską, nie mając zgody większości francuskiego Zgromadzenia Narodowego”. Ze p. Bidault istotnie znajduje się w pozycji nie do pozazdroszczenia, o tym świadczą wystąpienia poszczególnych deputowanych jak np. wiceprzewodniczącego Zgromadzenia Narodowego gaullisty Palewskiego, który otwarcie potępił stanowisko min. Bidault na konferencji berlińskiej.

Ogromne zamieszanie w Bonn spowodowały propozycje min. Molotowa. Jak donosi agencja ADN, powołując się na informacje pochodzące z biura prasowego w zachodnim Berlinie, Adenauer natychmiast po ogłoszeniu tych propozycji wydał ściśle instrukcje swemu

wysłannikowi w Berlinie, Blankenhornowi oraz reakcyjnej prasie zachodnio - niemieckiej. Instrukcje te miały na celu odpowiednio „ustawienie” komentarzy prasowych. Głównym „argumentem”, jakim posługiwać się ma ta prasa w omawianiu propozycji radzieckich jest zwykłe „falszowanie”. Polega ono na wmawianiu opinii publicznej, że propozycje te „opierają się na zasadzie podziału Niemiec”, podczas kiedy w rzeczywistości stwarzają one warunki dla przyspieszenia jedności tego kraju i to na podstawach demokratycznych i pokojowych.

ADN podkreśla, że większość prasy zachodnio - niemieckiej zastanawiała się do tych instrukcji. Jednakże niektóre dzienniki zachodnio - niemieckie jak np. „Düsseldorfer Nachrichten” ostrzegają przed skutkami, jakie wyrzucić może odrzucenie propozycji min. Molotowa.

Z głosów prasy zachodniej wynika niedwuznacznie, że choć ministrowie USA, W. Brytanii i Francji odrzucili propozycje radzieckie i choć większość prasy reakcyjnej poparła to stanowisko, kołom rządzącym państw zachodnich nie udało się pomniejszyć ogromnego wrażenia, jakie te propozycje wywarły na opinii publicznej krajów Europy. W związku z tym, paryski „Monde” pisząc, że zachodni dyplomaci odrzucili propozycje min. Molotowa, zadaje pytanie: „Czy jednak opinia publiczna pójdzie za ministrami?”.

Co do odpowiedzi na to pytanie — wątpliwości nie ma. Opinia publiczna tą drogą nie pójdzie. Odwrotnie — domaga się ona, by rządy państw zachodniej Europy porzuciły dotychczasową drogę podziału naszego kontynentu i odbudowy militarnego niemieckiego. Opinia publiczna pragnie, by rządy te poszły drogą, która prowadzi do trwałego pokoju — drogą zbiorowego bezpieczeństwa wszystkich krajów Europy.

Wydaje się również, że w danej miejscowości istnieje. Wydaje się również, że wagon powinien być zaopatrzony w czasopisma, mieć szachy i warcaby. Powinien jednym słowem dawać więcej niż normalne kino i radiowęzeł. Kierownik wagonu musi być równocześnie zdolnym instruktorem, powinien umieć „rozruszać” w danej miejscowości pracę kulturalną - oświatową, pokazać najbardziej atrakcyjne jej formy, nauczyć towarzyszyć w terenie jak przy skromnych nieraz środkach można osiągnąć poważne wyniki.

Wagon - świetlica powinien stosować formy pracy jak najbardziej atrakcyjne i jak najróżnorodniejsze. Nie jest to normalna, przez cały rok czynna świetlica — inne są jej zadania i formy muszą być inne. Wagon - świetlica powinien w terenie wyzwalać inicjatywę, oddziaływanie jego nie może ograniczać się do trzech dni po bytu w danej miejscowości. Wagon powinien rozkładać życie kulturalne, wzbudzać zainteresowania wśród załóg kolejarzy.

Wydaje się również, że załoga, by wagon - świetlica oddziaływała nie tylko na załogę kolejarzy, lecz i na miejscową ludność, na okoliczne wieś i spółdzielnię. Wagon - świetlica ma przed sobą wielką przyszłość, mogą i powinny spełnić poważną rolę. Ale aby zadaniu temu sprostać, muszą być obojętne opieką, muszą być bardzo starannie i skrupulatnie opracowany program załóg wagonów, muszą być stale i systematycznie instruwane i przeszkalane. Jedynie pod tym warunkiem piękna i cenna inicjatywa, poniesione już koszty i wysiłki zostaną w pełni wykorzystane.

Z. KWIECINSKA

Nowe książki

Nakładem wydawnictwa „Książka i Wiedza” ukazały się następujące nowości:

Fryderyk Engels. O upadku feudalizmu i początkach rozwoju burżuazji. Drugie wydanie polskie. Nakład 10.000 egz. Str. 16. Cena 30 gr.

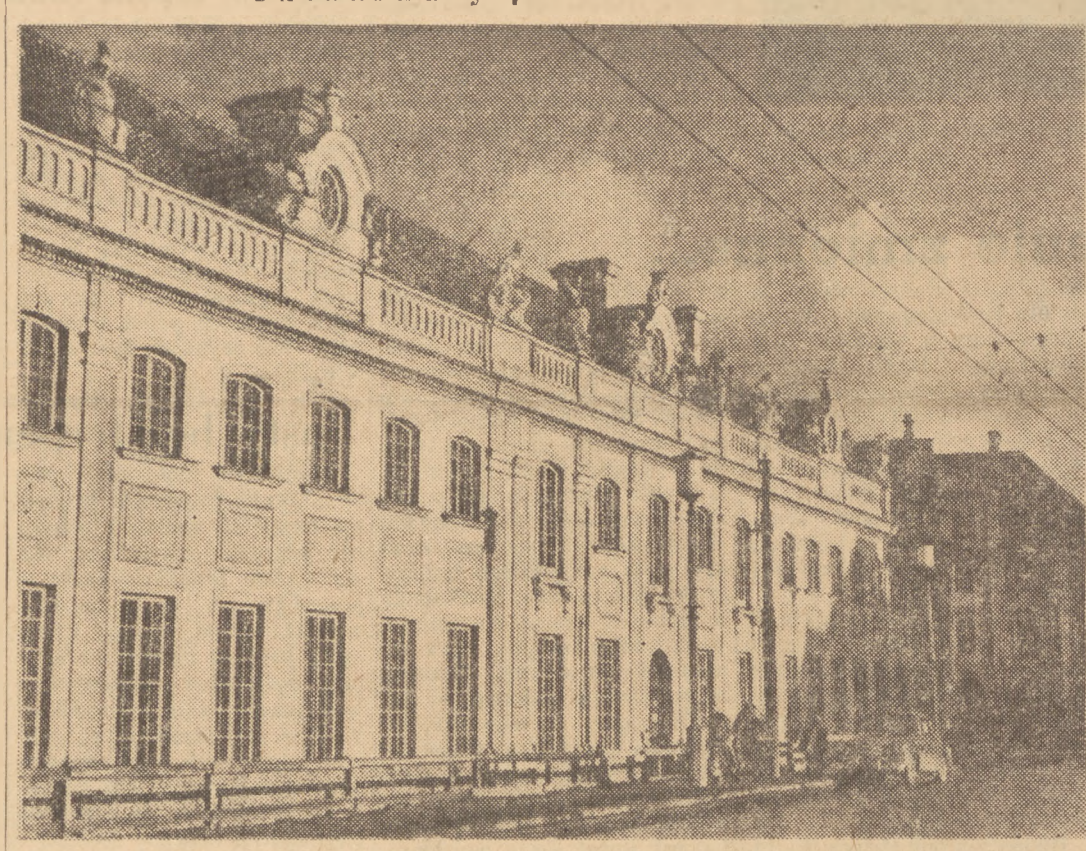
O imperializmie. Materiały dla szkół politycznych. Część II. Opracował Józef Zawadzki. Nakład 350.000 egz. Str. 71. Cena 1 zł.

Materiały dla szkół politycznych. Radziecki podreżnik szkolenia politycznego. Nakład 100.000 egz. Str. 455. Cena 1 zł.

Album tablic poglądowych do studiowania ekonomii politycznej. (rozdział „Kapitalizm”). Opracowany przez zespół pracowników gabinetu nauk społeczno-ekonomicznych Wyższej Szkoły Partyjnej przy KC PZPR. Załącznik: Drogi zapewnienia maksymalnego zysku kapitalistycznego (materiały statystyczne). Nakład 10.000 egz. Str. 24 + 60 wielobarwnych plansz. Cena 1 zł.

DLA DOBRA EUROPEJ

Odbudowany pałac Branickich

Pałac Branickich przy ulicy Miodowej, jedna z najpiękniejszych budowli pałacowych Warszawy został pieczołowicie odbudowany. Na zdjęciu fragment skrzydła pałacu od ulicy Miodowej. Foto CAF — Szyperko

WAGON-ŚWIE TLICA

Wysiadamy. Stacyjka maleńka, zasypana śniegiem. Pociąg odjechał. W mroźnym powietrzu rozplywa się coraz to cichsze, coraz dalsze sapanie lokomotywy i stukot kół. Czupami śniegu opatulone drzewa przysłaniają widok na osadę. I gdy by nie budzące ciekawości stacyjki z napisem „Szepietowo”, można by przypuszczać, że znajdujemy się w szczyernym polu. Nagle w tym pustkowiu rozlega się skoczek na muzyka. Skąd? Rozglądamy się. Na bocznym torze stoi samotny wagon. Z tego wagonu właśnie płyną tony wesolej piosenki, to on gra i śpiewa w mroźny pustyń. To on mieni się kolorami na białym polu. Podchodzimy bliżej i wtedy spostrzegamy, że te barwne plamy — to tablice. Odczytujemy wypisane na nich hasła, rozróżniamy fotografie kolejarzy z przewodników pracy.

Muzyka ściągająca publiczność — na razie niegłęboka — są to przecież godziny pracy. Kolejarze jednak kręca się po torach i co chwila któryś zatrzymuje się koło dziwnego wagonu, zagląda do środka, pyta:

— No i jak? Pokażcie coś ciekawego?

Na stacji Szepietowo zatrzymał się wagon - świetlica. Skorzystajmy z gościnności gospodarzy i zajrzyjmy do środka. Niedzienny widok — grający wagon.

W jednej połowie wagonu znajdują się pomieszczenia dla załogi, aparatura filmowa, radio, bogaty zbiór płyt patetycznych — w drugiej, pięknie, nawet luksusowo urządzonej sali kinowa. Tu odbywają się seanse filmowe, pogadanki, dyskusje... stop — nie rozpędzajmy

się. Wagon bowiem wprawdzie wyruszył już w drogę, ale nie nabrał jeszcze rozpędu, nie „rozkręcił się”, trudno więc mówić o dorobku. Dorobek ten w porównaniu z dorobkiem normalnej świetlicy mógłby się wydawać bardzo ubogi. Racjonalnie chyba i pożytecznie będzie patrzeć na to świetlicę pod kątem widzenia jej możliwości, zadań, jakie przed nią stoją, a jakim sprostać powinna.

Zorganizowanie przez Dyrekcję Kolei Państwowych wagonu - świetlice są u nas nową, dotychczas nie praktykowaną, formą pracy kulturalno-oświatowej. Już sama inicjatywa wypuszczenia tego rodzaju wagonów, organizacja tej kosztownej i wymagającej wielkiego, ofiarnego wysiłku placówki zasługują na uwagę. Do zapadłych miasteczek, do stacyjek zagubionych wśród pól, do miejscowości, gdzie rozrywki kulturalne są bardzo skąpe, a poziom ich pozostawia wiele do życzenia, przyjeżdża świetlica wyposażona w ciekawe płyty filmowe, przyjeżdżają towarzysze, aby przynieść tu żywe słowo z szerokiego świata. Jest to inicjatywa, zasługująca nie tylko na uwagę, ale i na jak najdalej idącą opiekę ze strony władz administracyjnych i związków.

Na razie kursuje tylko jeden wagon — warszawski DOKP. W najbliższym czasie uruchomą swoje wagony - świetlice DOKP Lublin, Kraków, Stalag, Poznań, Wrocław, Olsztyn. W sumie będzie ich siedem.

Zanalizujmy pracę jednego wagonu, tego, który już jest w ruchu. Czy spełnia swoje zadanie, czy jest do spełnienia tego zadania dostatecznie przygotowany?

Wagon przebywa w każdej miejscowości 3 dni. W tym czasie powinny tu być wyświetlane filmy, powinny odbywać się referaty, odczyty, pogadanki, spotkania „kolejarzy”, spotkania z przewodnikami pracy, połączone z wymianą doświadczeń, spotkania z literatami itp.

Tak informuje Zarząd Główny Związku Pracowników Kolejowych PRL. Wagon w Szepietowie ograniczył swą pracę do wyświetlania filmów z pogadankami oraz do nadawania piosenek, z których poszczególne przeznaczone były dla miejscowych przewodników pracy. Był to jednak pierwszy dzień przebywania wagonu w terenie po dłuższej przerwie, nie więc dziwnego, że prasa jeszcze kulała. Ale zachodzi pytanie, czy wagon byłby w pełni wykorzystany, czy spełniałby swoje zadania, gdyby towarzysze stosowali nawet wszystkie wymienione formy pracy?

Czy koszt i wysiłek, jakiego wymaga uruchomienie takiej „machiny” byłoby wspierane z rezultatami? Jedną z najczęściej stosowanych form jest film i muzyka. Słusznie. Są to formy atrakcyjne. Ale trudno je traktować jako podstawę pracy. Byłoby to bowiem dublowanie pracy kina ruchomego i radiowe.

Pogadanki i spotkania zaplanowane przez Zarząd Główny nie wypełniają czasu przeznaczanego na przebywanie wagonu w jednej miejscowości. Komisyjne kulturalno - oświatowe przyrządy okręgowych Związków i Zarząd Główny powinny zastanowić się poważnie nad programem pracy załogi wagonu.

Powinny one, dopowiadając do maksymalnego wykorzystania czasu przebywania wagonu w danej miejscowości, mieć szachy i warcaby. Powinien jednym słowem dawać więcej niż normalne kino i radiowęzeł. Kierownik wagonu musi być równocześnie zdolnym instruktorem, powinien umieć „rozruszać” w danej miejscowości pracę kulturalną - oświatową, pokazać najbardziej atrakcyjne jej formy, nauczyć towarzyszyć w terenie jak przy skromnych nieraz środkach można osiągnąć poważne wyniki.

Wydaje się również, że w danej miejscowości istnieje.

Wydaje się również, że w wagon powinien być zaopatrzony w czasopisma, mieć szachy i warcaby. Powinien jednym słowem dawać więcej niż normalne kino i radiowęzeł. Kierownik wagonu musi być równocześnie zdolnym instruktorem, powinien umieć „rozruszać” w danej miejscowości pracę kulturalną - oświatową, pokazać najbardziej atrakcyjne jej formy, nauczyć towarzyszyć w terenie jak przy skromnych nieraz środkach można osiągnąć poważne wyniki.

Wagon - świetlica powinien stosować formy pracy jak najbardziej atrakcyjne i jak najróżnorodniejsze. Nie jest to normalna, przez cały rok czynna świetlica — inne są jej zadania i formy muszą być inne. Wagon - świetlica powinien w terenie wyzwalać inicjatywę, oddziaływanie jego nie może ograniczać się do trzech dni po bytu w danej miejscowości. Wagon powinien rozkładać życie kulturalne, wzbudzać zainteresowania wśród załóg kolejarzy.

Wydaje się również, że załoga, by wagon - świetlica oddziaływała nie tylko na załogę kolejarzy, lecz i na miejscową ludność, na okoliczne wieś i spółdzielnię. Wagon - świetlica ma przed sobą wielką przyszłość, mogą i powinny spełnić poważną rolę. Ale aby zadaniu temu sprostać, muszą być obojętne opieką, muszą być bardzo starannie i skrupulatnie opracowany program załóg wagonów, muszą być stale i systematycznie instruwane i przeszkalane. Jedynie pod tym warunkiem piękna i cenna inicjatywa, poniesione już koszty i wysiłki zostaną w pełni wykorzystane.

Z. KWIECINSKA

Film

Śmiech przez łzy

„Nadziei za dwa grosze”. Scenariusz: Renato Castellani i E. M. Margadonna. Reżyseria: Renato Castellani. Zdjęcia: A. Gallea. Muzyka: A. Cicognini. Produkcja: „Universalcine”, 1952.

Temat bezrobocia wielokrotnie powraca w dziełach postępowych twórców realizacyjnego filmu włoskiego. Pamiętamy dobrze „Złodziei rowerów”, „Drogi nadziei”, „Cud w Mediolanie”, „Człowieka bez jutra”. Na polskie ekrany wkrótce wejdzie największe dzieło włoskiej kinematografii ostatnich lat. „Rzym godziną jedenastą” Zavatinniego i de Santisa, jeszcze jeden wstrząsający dramat o włoskim bezrobociu.

Film Renato Castellanego pt. „Nadziei za dwa grosze” nie jest w założeniu dramatem, podobnie jak „Człowiek bez jutra” — komedia. A jako że komedia ta osnuta jest na temacie głęboko tragicznym, otrzymujemy w rezultacie właściwie tragikomedie.

W wywiadzie, udzielonym francuskiemu krytykowi filmowemu, Georges Sadoulowi, opublikowanym w 1952 roku na łamach postępowego pisma „Les lettres francaises”, Castellani tak określił swoje zamierzenia twórcze: „Jeśli podjęłam realizację „Nadziei za dwa grosze”, to dlatego, iż myślę, że publiczności potrzebny jest śmiech, ale też i dlatego, że wole komizm od tragizmu. Nie jestem jednak pewien, czy zawsze osiągam zamierzony cel. W wielkich salach Rzymu śmiało się do rozpuku. Lecz w małych salach... ocierano łzy”.

Otoż to. Na przekór bowiem zamierzonomu scenarzysty i reżysera, „komiczne” przygody Antonia, który nie może znaleźć pracy i pobrać się za zdziecinną, pobudzają nas bardziej do smutku niż do weselości. Many może nawet chwila pretensje do autorów filmu, że zmuszają nas do śmiechu w momentach, gdy zbiera się nam raczej na płacz.

Oczywiście można śmieszyć i wzruszać jednocześnie. Niejednokrotnie udowodnił to już wielki Chaplin. Ale film Castellanego, mimo iż bezsprzecznie należy do wielkich osiągnięć włoskiej postępowej kinematografii, nie wznosi się, ani w założeniu, ani w realizacji na chaplinowskie wyżyny.

Główna siła realistycznych filmów włoskich, wśród nich i „Nadziei za dwa grosze”, polega na tym, iż natłuszczeniem jest im życie, a bohaterowie ich dzielą losy milionów włoskich robotników i chłopów. Również optymistyczna komedia Castellanego oświeśla, poprzez jednostkowe dzieje, szerokie tło społeczne. „Dzieło moje — pisał Castellani — zostało mi podkowane przez lud włoski, który jest faktycznym autorem moich filmów”. — W przypadku „Nadziei za dwa grosze” to ideo-

wo-artystyczne credo realizatora ma również swój sens dosłowny. Kręcąc film pt. „Wiosna”, Castellani udał się, w poszukiwaniu odzwierciedlenia roli, na wędrowkę po koszarach. Tu spotkał żołnierza imieniem Antonio. Nie nadawał się on co prawda na aktora, opowiedział natomiast Castellaniem historię swojego życia.

Historia Antonia z filmu „Nadziei za dwa grosze” jest historią Antonia z koszar. Takich jak oni, daremnie podpierających płoty i wydeptujących chodniki w poszukiwaniu pracy, jest wielu w kapitalistycznym Włoszech. Również uboga włoska Boscotrecase, zawieszona na zboczach Wezuwiusza, w której Castellani realizował swoją „Nadzieję”, niczym nie różni się od wioski, w której Antonio-żołnierz i jego kolezdy przeżywali swoje nadzieje za dwa grosze.

Aby nadzieje te spełniły się, trzeba nie tylko optymistycznie patrzeć w przyszłość, ale jeszcze walczyć. Gdy przyszłość należy do śmiechów i energicznych. Do Antonia z filmu do Antonia-żołnierza.

W filmie tym nie gra ani jeden zawodowy aktor. Wszyscy oni zostali zaangażowani przez reżysera na ulicach włoskich miast i wsi. Również odzwierciedlenie głównych ról — Vincenzo Musolino (Antonio) i tryskająca wybuchowym temperamentem Maria Fiore (Carmela).

Wybitna indywidualność reżysera, narzucając aktorem żywiołowy styl gry, uchroniła ich jednocześnie przed niebezpieczeństwami amatorów. Są po prostu prawdziwi. Tacy, jakimi widział ich Castellani w życiu.

Tą samą wybuchową żywiołowością nacechowany jest styl reżyserii w epizodach obyczajowych, szkieletowych na ekranie niby ostrym piórkami grafiki, nierzadko w tonie blasków groteski i farsy. Towarzysząc Antonio w jego wędrowkach za pracę, poznajemy różne środowiska włoskiego społeczeństwa. Te małe skłace obyczajowo-społeczne mają nie tylko walor rodzajowych obrazków, zaprawionych humorem i wyostzonych energicznym spojrzeniem twórcy. W każdym z nich są obok typów również charaktery. One to w sumie składają się na film, który ma wartość zarówno artystycznego dokumentu swego czasu jak i jego oskarżenia. Jest realistycznym obrazem dzisiejszych Włoch, cenną pozycją w dorobku ich postępowej kinematografii.

IRENA MERZ

Kropki nad „i”

LOS NA LOTERI

Désiré, francuski robotnik drukarski, któremu przez całą życie z trudnością udało się utrzymać rodzinę, wygrał na loterii 25 milionów franków. I tak się tym przejął, że zmusił postradał.

— No proszę — rzekł, przeczytawszy tę wiadomość w gazecie jeden z francuskich kapitalistów — ale gdy się tym ludzom tłumaczy, że nienigdzie nie przyniosą szczęścia, nie chcą nam wierzyć.

Pod ostrym kątem

„Manko-jubilaci”

Dzielnicy GS w Górze (powiat Rawa Maz.) — a ma ich ta spółdzielnia noma! — dzielą się biorąc z grubszą na dwie kategorie: dłużników wieloletnich, inaczej „manko-jubilatów”, oraz dłużników świeżej daty, inaczej „mankowiczów ostatniego reżymenu”.

„Manko - jubilaści”, jak np. były pracownik GS, Wacław Kwaśniewski już niemal od pięciu lat winien jest GS 2.069 zł. Jubilat i jak gdyby „protoplasta” następnych, licznych pokoleń „mankowiczów” — cieszy się nienajmniejszym w aparacie handlu spółdzielczego gminy Góra. W 1953 roku dokończono go do Zarządu GS.

Być może razem z nim w zarządzie GS zasiadłby i inny „manko - jubilat”. Edmund Sokił, który od lat już winien jest GS 4.502 zł. Niestety, nie ma go już tutaj. Wyjechał. Nie oczekiwał się uznania jako pionier mankowiczów, autor tezy „żadne manko nie hanbi”. A teza ta zdobywa sobie coraz szersze uznanie w gminie Góra.

Z obecných w gm. Góra członków bractwa mankowiczów Czesław Kwaśniewski winien jest GS 1.556 zł. Czesław Mulik — 6.421 zł. Aleksandra Drobniewska — 24.180 zł.

Zadnemu z nich dług ten snu nie odbiera, zmierzwienia nie przysparza. Wszyscy oni natomiast cieszą się dobrym zdrowiem, apetytem; każdy z nich pozostaje w przyjaznych stosunkach z sąsiadami oraz z niektórymi przedstawicielami władz gminnych.

Taki np. Mulik. Można go spotkać w Górze, śmiejąc się pogodnie. Już zapomniano tam o sfalszowanym kwicie, or-

dynarnym kancie na kilka tysięcy złotych. Jedyny ślad całej tej historii to pozycja w księdze dłużników GS.

O pieniądzu nikt się nie upomina. A co tu dopiero mówić o poważniejszych konsekwencjach. Coraz więcej ludzi zaczyna znów mieć kłopoty.

Choć od niedawna należąca do bractwa mankowiczów — Drobniewska ma już wśród nich pozycję nie lada. Raz — ze względu na wysokość manka (ho, ho, niemal 25 tys. zł), dwa — ponieważ jej mąż jest przewodniczącym Prezydium MRN w Nowym Mieście n/Pilica.

Z powodu tego manka odbyło się już kilka przesłuchań. Kogo przesłuchiwano? Myślicie może, że Drobniewską? Skąd! Przestuchiwano, prezesa GS. Pytano go, dlaczego przeprowadzono niezapowiedziany remont i to akurat u Drobniewskiej, i w ogóle skąd te przesłuchowania. Prezes musiał się gęsto tłumaczyć.

Spokojnie żyją sobie i tyja obywateli mankowicze w gminie Góra. Czasem spotykają się razem w gospodzie GS. Kiedy po prostu im się humor, dobrze sobie pojeżdża i wypija, pada żartobliwa propozycja, z której wraz z kelnerem śmieje się cała sala.

— Dopisze do naszego rachunku!

Dobry żart — tymfa wart, ten żart wart jest znacznie więcej. Przeliczając: 39.128 zł. Tyle bowiem mankowicze winni są GS w Górze.

Winni są jednak nie tylko oni. Winnych jest więcej. Ci, którzy tak długo stan ten tolerują — przede wszystkim.

(włk)